

Monthly Python – Tóth Tamás

GYALOG-GALOPP

Monty Python
GYALOG-GALOPP
filmregény
([Tartalom](#))

*Köszönet azoknak a személyeknek, akik nélkül
ez a könyv nem jelenhetett volna meg:*

*Cser Imre
Fehérvári házaspár
Maczik Zoltán
Vágó Szilvia*

„...Mindezen események közvetlenül azután történtek, hogy Arthur megállapodott Cameliard urával, Lódeglanc királlyal annak leánya, Ginevra hozományát illetően: a kerekasztalt kérte tőle, mely Cameliard vára egyik kisebb toronyszobájának sarkában porosodott. Eme bútordarabot Lódeglanc eredetileg rulettasztalnak készíttette, ám – sajnálatos módon – a leghosszabb kezű krupié sem tudott behajolni a közepéig, hogy a kereket megforgassa. Ez a csodálatos, tikfából faragott, gazdagon cizellált és sűrűn szújárta asztal 140 lovagnak adott helyet maga körül.

Ó, Ginevra! Sárkányifjak megrontója, Arthur zsebpénzének elherdálója, Sir Lancelot veszte, Sir Galahad veszte, Sir Bedevir végzete (etc.) aki nem volt éppen okosnak mondható, szépnek még kevésbé, sőt, nőnek is csak a legnagyobb jóindulattal; aki főbb paramétereiben meglepően hasonlított hozományához, a kerekasztalhoz, mely tudvalevőleg nemcsak kerek, de lapos és bútorkiállítás hiányában – meglehetősen szálkás is volt...”

(korabeli történész kommentárja)

GYALOG-GALOPP

(a címet lásd fönt)

Írta: Graham Chapman
John Cleese
Eric Idle
Terry Gilliam
Terry Jones
Michael Palin

(írókat lásd fönt)

MI SVÉDBEN VOLTUNK, ÉS TI?

A film külső felvételei Skóciában készültek. Láttunk sok diönörü italt...

A HELYSÉGNEVEKET KÁR LENNE FELSOROLNI

...vadonatiij telefonközpontot...

A HELYES KIEJTÉST ÚGYSEM TUDJA SENKI

...amely már nem működik.

Vannak ott érdekes szőrmés állatok...

...fantasztikus muffok.

Veszélyes, ragadozó muffok.

Az egyik majdnem elragadta a férjemet.

Alig tudtam elvonszolni előle.

„A FILMBEN SZEREPLŐ SZEMÉLYEK ÉS ESEMÉNYEK MIND KITALÁLTAK. VALÓSÁGOS SZEMÉLYEKRE VAGY ESEMÉNYEKRE VALÓ CÉLZÁS CSAKIS A VÉLETLEN MŰVE LEHET.”

(RICHARD M. NIXON)

Ezek a muffok általában szőkék.

ELNÉZÉST KÉRÜNK A ROSSZ HELYRE BENYOMOTT FELIRATOKÉRT. EGY MÁSIK FILMBE VALÓK. A FELELŐSÖKNEK FELMONDTUNK.

Valódi lenszőkék.

ELNÉZÉST KÉRÜNK AZ ÚJABB HIBÁÉRT. A FELELŐSÖKNEK – AKIK FELMONDTAK AZOKNAK, AKIKNEK FELMONDTUNK – FELMONDTUNK.
A GYÁRTÁSVEZETŐ – AKI A KIRÚGOTT FŐCÍMESEK HELYÉRE ÚJAKAT SZERZŐDTETETT – KÖZLI, HOGY MOST RÚGTÁK KI.
A FŐCÍM MERŐBEN MÁS STÍLUSBAN, ÓRIÁSI KÖLTSÉGGEL LÁMA ZUTOLSÓ PILLANATBAN MÉGIS ELKÉSZÜLT.

*Rendezte: 40 ecquatori hegyiláma
6 venezuelai vörösláma
142 mexikói ugróláma
40 chilei guanakó (a láma közeli rokona)
16000 növendékláma*

*Szállította: a Zsengeláma MgTSz
valamint*

ELSŐ FEJEZET

Anglia, az Úr 932. esztendejében

Sűrű köd hömpölygött a dombtető fölött, alkonyi sötétségbe burkolva a tájat (már ahogy az Angliában lenni szokott). A Nap szénszürke felhők mögé bújt, szintúgy a Hold, a csillagok és az összes többi égitest. Esőre állt (mint minden áldott nap), hűvös szél fúj, egyszóval pocsék idő volt, na.

Ahogy a szellő itt-ott fellebbentette a ködpamatokat, néhány pillanatra láthatóvá vált az az egy-két csenevész bokor és fácska, ami errefelé igencsak megszokott kelléke volt a díszletnek (pardon: a tájnak), továbbá egy magas pózna tetején egy kerékbe tört, hullaszerű ember. Utóbbi bőrét a szél és az eső kezdte ki. Szemüregei üresen, a hollók viszont jóllakottan ásítottak, a... De hallga csak! Valahonnan monoton ritmust hozott a szél: a domb aljából jött... patacsattogás, gyors titi-titi-k, néha egy-egy szinkópa, ahogy a paripa megbotlott a kiálló rögökben, sziklaéleken.

Aztán – mintha a Nap mosolygott volna ki a felhők közül – feltűnt a lovas is. Szemén, s orrán kívül arcát dús, ám ápolt szőrzet borította, kerek képét lánccsuklya fogta keretbe, mely oldalt leért a válláig, hátul – pedig a csuklyásizmok felső tapadásáig (innen a neve!). Fején kerek és lapos sisak, melyet, aroncsként holmi másodosztályú aranykorona fogott össze.

Ruhája a legutolsó divat szerint elől-hátul hasított, vállban szegett; derékban övvel összefogva, s a közepére – valahol a köldök és a gége között félúton – egy ragyogó Napot hímeztek rá aranyfonállal. Láncinge csuklón innen és derékon valamivel túl ért. Fémkesztyűs marka acélbilincsként fonódott jó öles kardja markolatára.

Megtermett férfiú volt; izomzata kidolgozott, bár – korának köszönhetően – kissé pocakosodott már. Nyomhatott vagy 250 fontot teljes fegyverzetben, magassága pedig meghaladta a...nem, annyi azért nem volt. Szóval 5 láb 8 hüvelyk, egy yarddal se több. Tartása délceg, tekintete nemes, mozdulatai határozottak és megfontoltak. A lova... nos... lova az nem volt. Legalábbis abban a pillanatban. Férfiútól szokatlan, idétlen trappolással, szabvány galopp léptekkel haladt, bal kezében tartva a képzeletbeli kantárt.

Mögötte – lóhosszal lemaradva – torz figura ügetett, aki feje fölött két kerek tárgyat vert egymáshoz a trappolás ritmusában: titi-titi. A szolga fejét vászoncsuklya fedte, arckifejezése gyomorhajra és néminemű szellemi retardáltságra utalt, mert bár szeme kidülledt üregéből, a tekintete üres volt.

Harcaszája lefittyedt, orra tömpe, fülei elálltak; majomszerű arca görnyedt, satnya testben folytatódott, púpját eltakarta a többemeletes csővázás hátizsák, amit cipelt. Lábai görbék és feltehetően nagyon sajtszagúak, ruhája vasalatlan, szürkébe játszó seszínű posztó. Horpadt mellkasán szintén a Nap portréja, ám gazdájáénál jóval borúsabb kiadásban.

A hátizsákba tűzve ujjnyi vastag, ám annál jóval hosszabb zászlórúd hajbókolt, melynek végén a lobogó szintén a Mennyei Radiátor dicsőségét hirdette. A málhák között kempingsátor, ébenfa utazóláda, egy vörösbársony hüvelyes pótkard, egy – az eredetihez hasonló – pótkorona, néhány szalámis szendvics, továbbá...

– Hőőő! – rántotta meg a kantárt a dombtetőre érve a minden valószínűség szerint főszerepet játszó személy, miközben megálljt intett társának. A távolban, a következő domb tetején komor várfal emelkedett; tornyai zömökek és sötétek voltak, mint a végzet. Látszólag lakatlan volt, de ilyen időben nem is csoda, hogy egyetlen embert sem látni a mellvédek mögött. A kép csalóka, mely egyrészt a

ködnek, másrészt a rendező szándékának volt betudható.

– Tovább!

A völgy, melyen átgázoltak, lucskos és szúrós aljnövényzetével nehezítette továbbhaladásukat; a fegyverhordozó görnyedten, bukdácsolva követte urát és parancsolóját.

Ahogy a vár alá értek, a mellvéd mögül egy nyeszlett alak bukkant elő: sisakja csúcsba futó, elől íves hasítékot hagyott az arcnak. Vértje feketére kormozott acél, kesztyűje jó két mérettel volt nagyobb a kelletténél.

– Állj! Ki vagy te? – szólította meg rossz angolsággal az alant várakozó jövevényt. A hangja vékony, hisztérikus és kötekedő volt.

– Én én vagyok: Arthur, Uther Pendragon fia, a Camelot kastélyból – válaszolt amaz, s nyakát tekerve nézett fel a kérdezőre – A britek királya, szászok legyőzője és ura egész hatalmas Angliánknak.

– Na ne röhögtesse!

Arthur, a britek királya meghökkenve rándult össze, fegyverhordozója pedig ostoba, ijedt arccal, kérdően nézett rá.

– Az vagyok – érvelt aztán – Ez meg hűséges szolgám, Balfi. Beporoszáltuk széles e hazát, oly lovagokat keresvén, akik velem jönnének Camelotba. Beszélnem kell uraddal és parancsolóddal!

– Lovon poroszkáltatok?

– Igen – válaszolt Arthur mély meggyőződéssel.

– Tökötök van, nem lovatok! – így az őr kioktató, diadalmas hangon.

– Micsodánk? – húzta fel a szemöldökét értetlenül a szászok legyőzője.

– Két fél dísztökkel produkálja szolgád a lódobogást.

– Na és? Akkor is beporoszáltuk e hon zegét-zugát a menciai királyságtól egészen a...

– Honnan van tökök? Hol szereztétek?

– Hát találtuk.

– Találtátok? Itt nálunk, tököt? Annak sok napsütés kell, jó kis meleg!

– Azt tudjuk.

– Nálunk meg zord az időjárás.

– A fecske is elszállhat melegebb vidékre, úgyszintén a gólya, s a gilice is elszállhat délre a tél elől. De azért mégiscsak itt honosak.

– Arra céloz netán, hogy csak a tökök emigrálnak?

– Ugyan, dehogy – így Arthur – Lehet, hogy viszik őket.

– Hogy vihetne el egy fecske egy tököt?

– Megragadja a tövével.

A vita kezdett tudományos jelleget ölteni. Az őr egy társa is kidugta a fejét a lőrésen, nehogy egyetlen szót is elmulasszon a csevelyből.

– Nem azon múlik, hogy hol ragadja meg – érvelt tovább a zsoldos – hanem az arányokon. Nincs olyan madár, amely elbírna egy félkilós tököt!

– Ne ezzel foglalkozz! – vesztette el a türelmét a koronás fő – Menj, jelentsd uradnak, hogy Arthur van itt a cameloti udvartól!

Az őr azonban nem zavartatta magát:

– Mert ugyebár: egy fecske csak úgy érhet el repülősebességet, ha minimum 43 szárnycsapást végez per secundum. Igaz?

– Menj! – legyintett Arthur.

– Igaz vagy nem igaz?

– Nem érdekel a téma – fordult el a britek királya.

- Egy afrikai fecske talán elbírja – szólta közbe az addig némán figyelő másik zsoldos.
 - Igen, egy afrikai elbír egy félkilós tököt, de egy európai semmiképpen – helyeselt az első, aztán még hozzátette: – Szerintem.
 - Szerintem sem – így a másik.
 - Megkérded végre, hogy eljön-e gazdád cameloti udvaromba? – tett még egy utolsó kétségbeesett kísérletet a király, ám a fent trécselők akkor már rá sem bagóztak.
 - Viszont az afrikai fecske nem vándormadár – kapott a fejéhez az őr.
 - Az nem – hagyta rá társa. A falak előtt a két vándor egymásra nézett: „Ezek bolondok!” – mondta a tekintetük, aztán Arthur felvonta a vállát és megeresztette a gyeplőt. Az ostoba vita hangjai még sokáig kísérték őket:
 - Akkor nem is hozhatott tököt.
 - Várj csak: kettő hozta, egyesült erővel.
 - Hogyan? – nevette el magát valamelyik – Meg különben is: mire mennének ketten eggyel?
 - Egyszerű: például odakötözték magukra.
 - De hová, a farkuk alá?
 - Hát persze, miért ne?
- A hangok egyre eszelősebbek lettek...

MÁSODIK FEJEZET

„Nem vagyok halott!”

- Visszük a hullákat! – kopp! – Hozzátok a halottakat!

A sáros főutca két oldalán ócska viskók támasztották egymást; öklömnyi ablakú odúk. A tetők horpatagon hullámosak, az előtér tartóoszlopai korhadtak, rájuk toldozott-foldozott edényeket aggattak gazdáik. A hűvös, nyirkos időben rohadó levelek szaga szinte teljesen elnyomta azt a fanyar-édes illatot, ami állítólag a hullák sajátja. Sok hulláé. Több száz hulláé.

- Visszük a hullákat! – kopp! – Hozzátok a halottakat!

A házakból innen-onnan nyögés, sírás, jajveszékelés hallatszott. Az út mocskában arctalan öregember dagonyázott, egy másik – felismerhetetlen színű rongyokban – éppen egy fonott kosárban próbált menedéket lelni a könyörtelen vég előtt. Kicsit távolabb ketten dulakodtak a sárban – mintha életük függött volna a győzelemtől. Minden és mindenki piszkos, bűdös és beteg volt. A levegő fertőzött, a szél halálos ragályt terjesztett. A krónikák által feljegyzett első nagy pestisjárvány tombolt éppen a szigetországban. (Nyugalom: papíron át nem fertőz.)

- Visszük a hullákat! – kopp! – Hozzátok a halottakat!

Egy taliga araszolt előre a jó lábszárközépig érő sárban; ketten húzták, egy másik ember pedig tolt. (Csoda, hogy az egészségügyisek immúnisak maradtak a járvány eme gózában!) A rikácsoló negyedik ereje teljében levő fiatalember volt; bő lebernyegét terjedelmes csuklya egészítette ki, mely alól szinte ki sem látszott terjedelmes ábrázata. Két mondata között egy triangulumot ütött meg egy bunkós végű bottal, s előbbi ettől úgy szólt, mint egy megilletődött lélekharang.

A taligáról kezek-lábak lógtak le nagy összevisszaságban, minek következtében a szállítók csak az ösztömeg és a sártenger súrlódási együtthatójának harmadik gyökön vett hányadosából tudhatták meg, hogy éppen hány megboldogult utazott velük.

Magatehetetlen test koppant a kordéra; már idős ember lehetett, mert a haja ősz és zilált, arca rothadó hús-terepasztal. Szemei üvegesen meredtek az egyik hullaszállító hátára.

- Itt a pénz – olvasta le mogorván a fuvardíjat a hozzátartozó a triangulumos markába.

– Kösz – mormolta amaz, miközben az egypennyseket ruhája redői közé csúsztatta. Majd folytatta: – Visszük a hullákat! – kopp! – Hozzátok a halottakat!

– Itt egy – állt meg egy fiatal férfi a taliga mellett, vállán mozdulatlan testet egyensúlyozva. Legszívesebben szabadult volna már tőle.

– Kilenc penny – mondta a hullaszállítók vezetője.

– Nem vagyok halott! – rándult össze az öregember a fia vállán.

– Mit mond? – nézett át a hullahozó válla fölött a triangulumos.

– Semmit – legyintett rá az imént érkezett, akinek hosszú szakálla egészen a melléig lógott le a bőrsipka alól. Adta volna át az öreget; valószínűleg még így is sok éhes száj várta otthon. – Itt a pénz.

– Nem vagyok halott! – ismételte meg a zsákként lógó, torzonborz öreg, majd próbált úgy csavarodni, hogy az idegen szemébe nézhessen.

– Tessék: azt mondja, nem halott – mutatott rá a csuklyás.

– Dehogynem – nyugtatta meg a másik higgadtan, már-már mosolyogva.

– De nem – rikoltotta az öreg.

– Tényleg nem – konstataálta a szállító.

– De mindjárt lesz, nagyon beteg.

– Már jobban vagyok! – próbált vidám hangot megütni az öreg, de csak rekedt káromásra futotta az erejéből.

– Nem vagy, mindjárt halott leszel – szólt hátra neki a válla felett a fia.

– Sajnálom, így nem viszem el – rázta meg a fejét a szállító – Szabályellenes.

– Nem akarok a taligára kerülni! – kiáltotta az öreg, helyzetét meghazudtoló erővel.

– Mit kényeskedsz, mint egy gyerek!

– Sajnálom, nem viszem el – tárta szét a karját a szállító.

– Csuda jól vagyok! – rikoltotta az aggastyán, mintha valami lakodalomban ropná; éppenhogycsak a kezeivel nem tudott kacimbálni, mert azokat gondos fia jó erős csomókkal kötözte oda az oldalához.

– Ennyit igazán megtehetnél – kérlelte az utóbbi a vele nagyjából egykorú szállítót.

– Nem lehet.

– Akkor várj egy percet, mindjárt kinyúlik – tartóztatta volna a másik.

– Sietek Robinsonéhoz: kilencen adták be a kulcsot.

– Mikor jössz legközelebb?

– Csütörtökön.

– Tegyel le, tudok én menni! – rugdalózott az öreg.

– Nem tudsz te már semmit – szólt hátra megint a fia, aztán tett még egy utolsó kísérletet: – Mondd, tényleg nem tudsz segíteni rajtam?

– Hű, de jól érzem magam! Hű, de jól érzem magam! – vartyogta az öreg, mintha be lett volna rúgva. A másik kettő lopva körülnézett, de mindenki a maga dolgával volt elfoglalva, így aztán a harmadik „Hű, de jól érzem magam!”-ra a csuklyás egy jól irányzott csapással taligakész állapotba hozta az öreget. „Így jár, aki kapálódzik a sorsa ellen” – hümmentett a fia – „Miért nem tudott szépen, rendesen meghalni, mint a többiek?”

– Köszönöm, pajtás! – fújta nagyot, miután a testet a taligára lendítette.

– Nincs mit. Csütörtökön jövök.

– Jó, találkozunk.

Ekkor galoppozott el mellettük Arthur és szolgálja; a sár előző jelenetünk szereplőire fröccsent, ahogy szájtátva nézték az utca közepéről az idegeneket.

– Ez meg kifene?

- Nem tudom. Biztos valami király – vontá meg a vállát a szállító.
- Miért gondolod?
- Mert nem olyan fülig szaros, mint mi.

HARMADIK FEJEZET

Elnyomó és elnyomott

Kivételesen jó idő volt, amikor Arthur és hű kísérelője, Balfi egy hatalmas réten lovagolt át. Bal kéz felől a vissza-visszatérő terepdísz, az oszlopon kerékbetört ember, mely alatt két szalmakalapos paraszt egyszerű ásóbottal túrta a földet. Arthurékkal szembe hatalmas kosarakat cipelő népek jöttek. A háttérben egy romos fal húzódott hosszan, dombról le és dombra föl. Az egyszerűség kedvéért a két lovas ezt követte – éppen dombra föl.

Előttük hatalmas vár meredt az ég felé büszkén és bevehetetlenül. Lórúgásnyira előttük jókora üres kordét húzott egy görnyedt alak; teste rongyokba, feje kendőbe bugyolálva. Már-már beérték, amikor Arthur megszólította:

- Hé, öregasszony!
- Ember – morogta amaz, hátra sem fordulva. Addigra melléérték. Arthur némiképp visszafogta a lovát, hogy a gyalogos alak lépést tudjon tartani velük.
- Pardon, ember. Ki lakik abban a várban? – mutatott a tagbaszakadt bástyák felé. Új ismerősük mintha meg se hallotta volna a kérdést.
- Harminchét vagyok.
- Tessék? – húzta fel értetlenül a szemöldökét a király.
- Alig harminchét. Nem vagyok öreg.
- Nem szólíthatlak „csak” embernek!
- Szólíts Dennisnek!
- Nem tudom, hogy úgy hívnak.
- Meg se próbáltad kitalálni.
- Még egyszer elnézést az öregasszonyért, de hátulról...
- Azt rühellem, hogy úgy beszéltél rólam, mintha alá tartoznék.
- Király vagyok! – próbálta Arthur helyreállítani megingott tekintélyét, de a parasztot kemény fából faragták; nyakas jószág volt, nem adta meg magát.
- Király! Na hiszen! És hogy lett belőled király?

Megállt, leengedte a taliga rúdját, kiegyenesedett és mély lélegzetet vett, hogy amint lehet, e cifrán öltözött jöttmentbe belefojtsa a szót. Szembefordult Arthurral és emígyen oktatta ki:

- Kizsákmányolsz másokat, mi? És idejétnúlt imperialista dögmákkal fenntartod a szociális és gazdasági különbségeket a társadalmunkban. Ha valaha is előbbrelépünk, csak úgy...
- Ekkor érkezett meg a felesége, a sárban kúszva, izgatottan lihegve:
- Dennis, láttam egy cuki, nekem való... rongyos... most... – aztán ahogy észrevette, hogy nincsenek egyedül, felsóhajtott – Ó... üdvözlöm!

Talán, ha az a perszóna akkor és ott nem hozakodik elő az ő önző kis vágyaival, a leértékelt joggingruhával vagy mivel, talán másképp fordul a történelem kereke, talán jó ezer évvel korábban utat tör magának a szocializmus és akkor most Anglia egyetlen nagy Angol-park lenne, a többire meg jobb nem is gondolni!

- Üdvözlöm, asszonyom! – hajolt meg felé Arthur; bár első pillantásra, sőt, másodikra sem tudott benne felfedezni semmilyen nőies vonást; szakasztott úgy nézett ki, mint párja, csak a hangja volt

fülsértőbb – Arthur vagyok, a britek királya. Kié az a vár?
– Kinek a királya? – kapta fel a fejét a vászoncseléd. Arthurban megmoccant valami, amit harc előtt szokott érezni: valahol a dereka közelében, a második nyakcsigolya magasságában, közvetlenül a térdkalácsa alatt. „Hát nem olvasnak ezek újságot?” – méltatlankodott magában, de a hangja egyelőre még nyugodt maradt:
– A briteké.
– Kik azok a britek?
– Mi vagyunk, mindannyian – magyarázta türelmesen – És én vagyok a királyotok.
– Mit szólsz, van királyunk – fordult férje felé az asszony. Egy trágyakupac két oldalán térdeltek és két marokkal dobálták bele eme nemes szubsztanciát egy-egy vászontarisznyába. Úgy beszéltek meg egymás között a dolgot, hogy Arthurt teljesen kirekesztették belőle – Azt hittem, autonóm közösség vagyunk.
– Ne álltasd magad, asszony – legyintett Dennis – Diktatúra ez a javából. Abszolút autokrácia, amelyben a munkásosztálynak oly...
– Megint belehergeled magad ebbe az osztálymicsodába.
– Mert erről van szó. Hát nem értitek...
– Pillanat, jóemberek! – vágott közbe Arthur. – Sietős a dolgom. Abban a várban, emberek, abban a várban ki lakik?
– Nem lakik senki – vont a vállát az asszony.
– Hát ki az uratok?
– Nincs nekünk urunk!
– Micsoda? – hökkent meg a britek királya, szászok legyőzője.
– Mondtam már: anarchoszindikalista közösség vagyunk – vette át a szót Dennis és oktató hangon folytatta – És hetenként fölváltva mindig más gyakorolja a végrehajtó hatalmat.
– Phjá... – helyeselt az asszony.
– De csak azok a döntései jogerősek – gesztikulált széles mozdulatokkal a paraszt – amelyeket a kéthetenként összeülő különbizottság ratifikál...
– Jó, értem, de... – próbálkozott Arthur. Végülis ő volt a király.
– ...Pusztán belügyekben elég az egyszerű szótöbbség...
– Most már elég! – toppantott Arthur.
– ...De legalább kétharmad kell a jelentősebb ügyekben...
– Elég! Megparancsolom, hogy hallgass!
– Nézzenek oda! – kapta fel a fejét Dennisé megglepetten. – Mit képzelsz, ki vagy?
– A királyod vagyok!
– Én ugyan nem szavaztam rád!
– Királyra nem is szavaznak!
– Ümmm... akkor hogyan lettél király? – vetette rá kihívó, érdeklődő tekintetét az asszony.
A Nap ebben a pillanatban arany sugarakat bocsátott a földre: mintha valahol mennyei zene szólalt volna meg, Arthur pedig az égre emelte tekintetét és áhítatosan, mintegy magának mondta:
– A Tavak Királynője... A napfény megcsillant aranykelmébe burkolt karján... A magasba emelte a Tó mélyéből a Szent Szablyát... jelképezvén, hogy Isten akaratából én, Arthur legyek annak hordozója – majd az előbbi vitatkozó stílusban ripakodott rájuk – Ezért vagyok a királyotok!
– Hát ide hallgass! – egyenesedett fel Dennis. – Egy vízben hancúrozó és karddal hadonászó menyecske nem dönthet az államforma felől. A legfelsőbb végrehajtó hatalommal csak a tömegek ruházhatnak fel bárkit is. És nem egy kis nőcske a vízirevüből!

– Elég, tartsd a szád! – vesztette el a türelmét Arthur.
– Csak nem képzeled, hogy a te kezeden van a hatalom attól, hogy egy vízitündér hozzádvágott egy rozsdás kardot?
– Tartsd a szád! – toporzékolt a britek királya.
– Ha elkezdeném mondogatni, hogy én vagyok a császár, mert egy elázott tyúk fejhevert egy buzogánnyal, hát rögtön kinyírnának, nem igaz?
Addigra Arthur odaért hozzá és a vállánál fogva rázni kezdte:
– Pofa be, most már aztán pofa be! – majd nyakon ragadva talpraállította a rebellist és úgy rázta volna ki belőle az anarchia csíráit.
– Látják: az erőszak velejárója a rendszernek! – mutatott az erőszaktevőre Dennis, a zajra odasereglő embereknek ecsetelve a történeteket. Mintha nem is vele történt volna mindez.
– Pofa be! – ismételte Arthur, minthogy jobb nem jutott az eszébe.
– Mindenki láthatja, hogy ez egy erőszak-rendszer. Elnyomnak, segítség, elnyomnak! – vergődött bábuként a vasmarok szorításában Dennis tehetetlenül, ostoba arckifejezéssel.
– Büdös paraszt! – köpte az arcába Arthur. Dennis felujjongott:
– Na, most elszólta magát!
Erre Arthur dühösen elengedte és magában dülva-fülva visszatért Balfihoz. Már rég messze jártak, amikor Dennis még mindig magyarázott hallgatóságának:
– Hallották? Ezt magyarázom... Látta, hogy elnyomott? Maga látta... Ugye? Látta... Maga látta?...

NEGYEDIK FEJEZET

A fekete lovag

A keskeny erdei ösvényt ferdén átszelő fénysugarak földöntúli látványát ezerhangú madárdal festette alá. Arthur eme idillben galoppozott hű szolgája kíséretében, araikor a közelből fémek összezsugorítását, vad csörte zaját hallották. Alig néhány lépéssel elérték a tisztást, melyen véres küzdelem dúlt életre-halálra. A király egy fa törzse mellé húzódva figyelte a harcot. A küzdők egyike fekete párméh viselt, mellén – nemzetsége címereként – vörös sárkányfej lehelt rőt lángot, míg társán hétköznapi szürke párcél zörömböl, s mindkettejük fején bődönsisak, melyen rést csak a szemek számára hagytak készítőik. Hatalmas pallosoikat két kézre fogva estek egymásnak. A fekete lovag leütötte ellenfelét, de ahogy éppen leszúrta volna, az odábbhengeredett előle. Arthur e mozdulat láttán felismerő pillantással nézett Balfira: „Igen, ilyen lovagok kellene nekünk!” – mondta a tekintete. A fekete páncélos lovag ágyékon rúgta a másikat, mire az térdre esett, ám megint ki tudott térni a lesújtó penge elől, de ezzel a mozdulattal a kardját is ellejtette, s így ököllel terítette földre ellenfelét. Valahonnan előkerült egy láncos buzogány, azzal sújtott a földön fekvő, kiszolgáltatott fekete lovagra, mire az a láncnál fogva átrúgta maga fölött a fakószürke lovagot. Újabb buzogánycsapás következett, amit a feketepáncélos már újra a kardjával háritott, s messze elpenderítette magától a másikat. Az messziről, üvöltve rontott rá, buzogányát a feje fölé emelve. A fekete lovag elhajította kardját, de olyan irányzékkal és erővel, hogy az a másik harcos sisakrésébe állt bele, kiszorítva onnan mindörökre mindenféle fénysugarat. A póruljárt lovag zsúptéglaként dőlt a földre. A győztes kényelmesen odasétált hozzá, s lábával préselte a földhöz áldozata sisakját, míg a kardot kihúzta belőle. Balfi elismerően bólintott, Arthur hasonló hangnemben hümmentett, majd intett szolgájának. Előbújtak rejtekükből és a lovaghoz léptettek, aki addigra már ismét ott állt őrhelyén, egy keskeny vízmosáson

ágakból rakott palló előtt terpeszben, egy fémszobor mozdulatlanságával.

– Hőő! – fogta vissza a lovát a király, majd emígyen köszönt a fekete lovag szemrésének tiszteletteljes hangon. – Tucatnyi ember erejével ér fel az erőd, lovag uram!

– ...

– Én Arthur vagyok, a britek királya.

– ...

– Össze akarom gyűjteni az ország legbátrabb lovagjait, hogy velem jöjjenek cameloti udvaromba.

– ...

– Te hős vagy, méltónak bizonyultál e tisztségre. Velem tartasz-é?

– ...

– Nagyon sajnálom, de ahogy gondolod – nézett most már kissé zavartan a fekete lovagra – Jer, Balfi!

– Egy lépést se tovább! – ez már a lovag volt. Nem tűrhette, hogy Arthur csak úgy átkeljen mellette a hídon.

– Nem akarok veled viszályt, jó lovag, de ha addig élek is, a hídon átmegyek – szólt Arthur békítő hangon.

– Márpedig csak addig élsz.

– Megparancsolom, én a britek királya, hogy azonnal engedj tovább!

– Nem mozdulok innen senki ember fiáért.

– Ám legyen! – lépett hátra Arthur és már rántotta is ki kardját, amitől valóban királyi jelenségnek tűnt néhány pillanatig.

A fekete lovag nagyokat sújtott, ám kardja csak a puszta levegőt érte, mert Arthur könnyed mozgással táncolt el előle, s még arra az arcátlanságra is volt mersze, hogy kardja nyelével fejbe kondítsa a lovagot. Persze egy királynak ezt is szabad. Balfi egy fa mögül nézte vigyorogva a fejleményeket.

A következő összecsapásnál Arthur egy lendületes mozdulattal levágta a lovag bal karját. Vér folyt a csonkból; a fekete lovag megállt és szótlánul nézte. Nem hitt a szemrésének.

– El az útból, derék ellenlábasm! – szólt Arthur diadalmas, ám emberséges hangon.

– Emiatt a karcolás miatt?

– Karcolás? Lecsaptam a karod!

– Á, dehogy!

– Akkor az ott micsoda?

– Már úgylis ócska volt – bökött megvetően lenyesett végtagja felé a rettenthetetlen őrző.

– Bolond vagy?

– Folytassuk, te gyáva kukac! – rontott a királyra a hős lovag. Ahogy az ütés lendületétől elfutott Arthur mellett, az a másik karját is levágta.

– Enyém a győzelem! – fordított hátat ellenfelének a szászok legyőzője, s térdre ereszkedve rebegette a hála szavait az ég felé. – Köszönöm, Uram, nagy bölcsességedet...

...Mire a fekete lovag oldalról úgy fejbe rúgta, hogy Arthur a földre hanyatlott.

– Folytassuk! – ágált a lovag. – Micsoda?

– Talpra! Talpra! Ha-ha! – rugdosta a királyt az izgága vitéz. Arthur kényszeredetten állt fel.

– Példátlanul bátor vagy lovag, de legyőztelek – fordított ismét hátat a kéz nélkül maradt harcosnak, aki harcias kakasként ugrálta körbe:

– Mi az, inadba szállt a bátorságod?

– Mit ugráltatsz, te bolond, hiszen egy karod sincs!

– Ha-ha, de van!

– Ugyan, nézd meg!

– Bolhacsípés... gyere! – rúgta hátba a britek királyát.

– Ne rugdoss, vagy...

– Gyáva... gyáva...! – lihegte az eszét vesztett lovag.

– ...levágom a lábad! – fejezte be Arthur – Na jó!

És így is lőn.

– Megállj, ezért az életedet veszem! – lett egyre vérszomjasabb a csonkolt lovag.

– Mit csinálsz? Te akarsz a véredbe fojtani?

– Gyere... legyőzhetetlen vagyok!

– Komplet bolond vagy.

– A fekete lovag mindig győz. Védd magad!

– Hmm...

– Na, mi lesz?

– Na jó... s Arthur egy csapással lemetszette a legyőzhetetlen másik lábát is. Félreecsúszott koronája alól nézett le majd' egy yarddal rövidebb ellenlábására. Az végigpillantott végtagnélküli, kályhaszerű testén, majd így szólt:

– Jó, kiegyezek veled döntetlenben.

– Gyere, Balfi! – intett fejével a király. Szolgája vigyorogva bújt elő a lombok közül.

– Ahá, menekülsz mi? – nézett dühösen a távozók után a fekete lovag. – Fut a gyáva... Gyere vissza, te féreg! Hadd bánjak el veled! Leharapom tőből mind a két lábad...

ÖTÖDIK FEJEZET

Sir Bedevir

„Iesu Domine, dona eis requiem!” – kopp!

Hét szerzetes vonult méltóságteljes lassúsággal a falu egyetlen utcáján; szemükbe húzott csuklyájuk elfedte arcukat, hosszú kámzsájuk a földet söpörte. A monoton zsolozsma végén egy erre a célra rendszeresített mángorlóval csaptak a fejükre, mintegy vezeklésképpen.

„Iesu Domine, doni eis requiem!” – kopp!

Halk mormolásukat izgatott tömeg zajongása nyomta el: utóbbiak a főtér felé özönlöttek, magukkal sodorva mindenkit, aki az útjukba került. A szenzáció mámorában, félig megvadulva egy csúcsos süveget és hosszú orrot viselő fehérszemélyt tuszkoltak maguk előtt. Volt, aki sarlóval a kezében hadonászott, volt aki borotvahabbal az arcán hagyta ott a borbélyt, hogy a nem mindennapi eseménynek szem- és fültanúja lehessen.

– Van boszorkányunk! Máglyára vethetjük? – vágta egymás szavába.

A kérdezett egy emelvényen helyezkedett el és éppen tudományos kísérletéibe temetkezett: egy galambot próbált a levegőbe eresztetni, akire egy kisebb – cirka félkilós – tököt erősített egy madzaggal.

– Elbírja ez... Elbírja! – mormolta a bajusza alatt, mely nem volt teljes egészében látható, mivel a település előjárója talpig páncélban foglalatoskodott: fején díszes sisak, feltolt rostéllyal, testén remekbe- és egybeszabott ruha, melynek közepén címere, egy ágas-gyökeres fa kornyadozott.

– Van boszorkányunk... Boszorkány... A saját boszorkányunk! – próbálták egymást túlharsogni, ahogy az emelvény alá értek. – Most találtuk... Máglyára vethetjük?

– Égessük meg!... Máglyára vele! – visszhangozták a hátrább állók. A sisak rostélya lecsapódott, ahogy gazdája igyekezett figyelmet szentelni alattvalóinak. Így aztán kénytelen volt fogni végig, hogy szemügyre vehesse a vita tárgyát:

- Honnan tudjátok, hogy boszorkány?
- Nézz rá! – hadonásztak seprűikkel, favilláikkal az elől állók.
- Na gyerünk! – tuszkolták fel a fiatal, szőke vászoncelédet az emelvényre.
- Nem vagyok boszorkány! – tiltakozott az sértődött.
- Pedig úgy vagy öltözve – állapította meg bírása.
- Ők öltöztettek fel boszorkánynak.
- Hazudik! Nem is igaz! – morajlottak alatt.
- Az orrom sem az enyém, ez egy műorr – érvelt a boszorkány (akarom mondani: a gyanúsított).
- Nos... – emelte el a nő arcától a műorrot az előljáró.
- Orrot mi csináltunk neki – ismerte be a tömeg szószólója.
- Hát még mit?
- Kalapot is... de attól még boszorkány – nézett vissza a szócső társaira, bátorítást várva tőlük.
- Boszorkány! Boszorkány! – így azok.
- Ti öltöztettétek fel? – nézett rájuk zord tekintettel az előljáró, mire a sisakrostélya ismételten lezútyant, nem kis mértékben csökkentve ezzel viselője tekintélyét.
- Nem! Nem! De, de... részben... – állították teljes határozottsággal. A helyzetet megint szószólójuk mentette meg:
 - De van neki szemölcse!
 - Igen, ott van! – zúgták a többiek.
 - Miből gondoljátok, hogy boszorkány?
 - Engem gyíkká változtatott – lépett előrébb egy fiatal, børsipkás fickó.
 - Igen.. igen... – erősítették meg mások.
 - Gyíkká?
- A fiatalember buta arccal nézett vissza:
 - De már elmúlt.
 - Tűzre vele! Égessük meg! – erősködött egy másik paraszt, egy koszos arcú, alacsonyabb koma.
- Közben Arthur király is megérkezett és illő tisztelettel, a háttérben maradva figyelte az eseményeket.
- Csendet! – intett az előljáró, amitől a rostélya megint lecsapódott. – Aztán tudjátok-e, hogy több módja is van annak, hogy megtudjuk, boszorkány-e?
 - Több is? Mondd el, halljuk, halljuk! – tapadt rá kíváncsi-mohón minden szem a tömegből. – Mondd el nekünk is, mi az?
 - Mondjátok meg, mit csinálnak egy boszorkánnyal?
 - Elégetik... megégetik!
 - És mi egyebet szoktak még elégetni?
 - Több boszorkányt! – kiáltott közbe egy fiatal fickó, mire fejbevágták.
 - Fát – mondta a koszos arcú.
 - Helyes. Miért égnek a boszorkányok?
- Zajos töprengés, végül a børsipkás fejtette meg a talányt:
 - Azért, mert fából vannak!
- Megkönnyebbült nevetés a háttérből.
 - Úgy van! És hogyan győződhetünk meg róla, hogy ő fából van-e?
 - Ha hidat építünk belőle!
 - Nono, fiam, kőből nem lehet hidat építeni?
 - De igen – ismerte el nyurga paraszt a többiek helyett.
 - Elmerül-e a fa a vízben? – vitte tovább a logikai fonalat a kérdező.

– Nem, lebeg rajta... – válaszolták, aztán hirtelen felismeréssel kiáltottak fel szinte egyszerre –
Dobjuk a mocsárba! A mocsárba... Fogjátok meg!
– Csendet! És mondjátok meg nekem: mi lebeg még a vízen?
– A kenyér!
– ...alma is!
– Picike szikla!
– Hulla!
– Hasas bankó...
– Na, na... nem... nem... – rázta a fejét az előljáró, de óvatosságból ezúttal már sisakrostélyát megtámasztva.
– Olaj!
– A szöcske, a szöcske!
– Nem, nem, nem! – intett végre türelmetlenül az emelvényen álló.
– A kacsa!
Az előljáró az utoljára szólóra pillantott, aki nem volt más, mint Arthur:
– Öömm... ez az! – biccentett elismerően – Vonjuk le a logikus következtetést! No! – fordult újra a csőcselékhez.
– Ha ő... ugyanannyit nyom, mint egy kacsa – próbálkozott a nyurga paraszt.
– Na... – bízta az emelvényen álló.
– ...akkor fából van...
– Következésképpen...
– Boszorkány! Boszorkány! – ujjongott fel a tömeg – Mérjük meg!
– A legszebb vásár- és ünnepnap mértékét! – ugrott le az emelvényről a sisakos-páncélos alak.
Egy öreg paraszt hozta a kacsát, a mérleg pedig már munkára készen állt a falu szélén: serpenyők helyett két fakalitka himbálózott a keresztrúdon, melyekben akár egy ember is elfért ülve.
– Gyerünk, mérjük meg... megégetjük valahára! – özönlött ki a tömeg a rétre.
– Ide a lányt! – rendelkezett az előljáró.
– Na, ülj csak be... így! – tuszkolták be a nőt az egyik kalitkába.
– Csendet! Pöcköt kiverni... rajta!
Egy pillanatnyi néma csend, aztán kitörő öröm, ahogy a némben kalitkája mozdulatlanul egy szintben maradt a kacsáival.
– Boszorkány! Boszorkány! – hangzott a megfellebbezhetetlen ítélet.
– A fene egye meg, lebuktam – suttozta maga elé a halálraítélt.
– A mocsárba vele!... Véged van!... Ugyanannyit nyomott! – kiabálták a népek, ahogy a bőszipkás és a koszosképű elvezették a nőt. A nyurga a nyomukban, utána az egész falu. Csak az előljáró maradt a mérleg mellett és Arthur, a koronás fő.
– Kit tisztelhetek benned, ki oly jártas vagy a tudományokban? – kérdezte előbbi az utóbbtól.
– Arthur vagyok, a britek királya!
– Uram és parancsolóm! – hajtott térdet a másik.
– Jössz-e, jó lovag, az udvaromba, Camelotba és leülsz-e közénk, a kerekasztalhoz?
– Tartom szerencsémnek, ó parancsolóm! – emelte fel a fejét, majd a sisakrostélyt is a település előljárója.
– Mi a neved?
– Bedevir, uram.
– Legyen neved ezután Sir Bedevir, a Kerekasztal Lovagja! – húzta ki kardját, az Ex kalibert Arthur, s

megkenvén vele a térdelő bal és jobb vállát, hivatalosan is lovaggá ütötte.

HATODIK FEJEZET

Filmek Könyve

A hős Sir Bedevir volt az első, aki beállt Arthur királyhoz lovagnak. De hamarosan követte őt sok más neves személyiség is: Sir Lancelot a bátor, Sir Galahad, az érintetlen, Sir Robin, a nem annyira bátor, mint Sir Lancelot; aki majdnem legyőzte az angnori sárkányt, aki majdnem kiállt az ádáz bristoli tyúkok ellen, aki berezelt a Badon Hill-i csatában... valamint az igen jellemző nevű Sir... nem játszik e filmben.

Fentiek egy társaságba tömörültek, amelynek nevét és tetteit majd évszázadokon át emlegetik. Ők voltak a Kerekasztal Lovagjai.

* * *

– És így győződtek meg róla, Uram, hogy a Föld banán alakú – fejezett be egy láthatólag hosszabb eszmefuttatást Sir Bedevir, miközben Arthurral a népes csoport élén poroszkáltak. A sereg a Kerekasztal Lovagjaiból és fegyverhordozóiból állott; utóbbiak favázás, többemeletes hátzszakok terhe alatt görnyedeztek.

– Bámulatos, hol tart már a tudomány! – hitetlenkedett Arthur – Mondd csak el még egyszer, hogy lehet birkavesével földrengést megelőzni?

– Roppant egyszerű, Uram. Végy...

– Nézd, királyom! – szakította félbe Lancelot, karjával a távoli dombtető felé mutatva. Fenséges látvány tárult a szemük elé: a felszálló párából egy földöntúlian szép várkastély bontakozott ki, melynek bevehetetlen falait karcsú sarokbástyák koronázták.

– Camelot! – kiáltott fel egyszerre áhítattal a király, Galahad és Lancelot.

– Csak egy makett! – legyintett Balfi szkeptikusan.

– Pszt! – hallgattatta el egy kézmozdulattal gazdája, majd a többiekhez fordult – Urak, üdvözöllek benneteket új otthonotokban! Vágta: fel Camelotba!

* * *

A kastély nagytermében részeg dáridó folyt: bódító vörös fényben lovagok ropták az asztalokon a táncot, félrerugdosták az ínycsiklandó ételekkel roskadozó tálakat és felszolgálókat. A muzsikások egy ajtómeledékben cincogtak fülsértő hamissággal, tyúkok és gyümölcsöstálak repültek, kacsák és rézedények keresztül a termen. Valaki magára rántotta a damasztfüggönyt, nyomában hóként hullt a vakolat. A dobos a tivornyázó vitézek ércsisakján verte a taktust, teljes volt a káosz és a hangzavar.

Így aztán nem csoda, hogy a hazatérő várúr diszkrét kopogtatását senki nem hallotta. A király türelmesen várt néhány pillanatig, majd így szólt szájtáti lovagjaihoz:

– Meggondoltam: mégse megyünk be. Furcsa hely ez.

– Ahogy gondolod – vont a vállát Sir Galahad.

– Te tudod – így Sir Lancelot.

* * *

Alighogy elhagyták a magaslatot, s a következő domb gerincén kaptattak felfelé, beborult az ég és nagy mennydörgések közepette egy földöntúli hang ért el hozzájuk:

– Arthur! Arthur, britek királya!

A szólított haladt éppen elől, mögötte Bedevir és Lancelot, azok mögött pedig Galahad és Sir Robin. Hunyorogva néztek felfelé; s Arthur példáját követve ők is nyomban térdre, borultak, ahogy rájöttek a Hang forrására.

- Ne borulj térdre, utálok az alázatoskodó embereket! – korholta a Hang a királyt, mire az nagy nehezen felállt:
- Bocsáss meg! – hebegte.
- És ne kérj bocsánatot! Nem lehet veletek szót váltani: mást se tudtok, mint „Bocsáss meg ezért!”, „Könyörülj azért!” Most meg mit csinálsz? – horkant fel a Mennyei Hang.
- Nem vetem rád a tekintetem, Uram!
- Na, már csak az hiányzik, hogy rázendíts egy zsoltárra! Az életkedvem is elmegy tőletek. Viselkedj normálisan!
- Igen, Uram!
- Helyes. Arthur, britek királya! Te és a Kerekasztal Lovagjai feladatot kaptok, hogy példát mutassatok e sötét korszakban.
- Isteni ötlet, Uram!
- Persze, hogy az, te ostoba! Figyelj ide, Arthur!
- A király erre felnézett a Mennyei ablakára, s ott egy furcsa formájú dísz tárgy képét vélte felsejleni a felhők abroszán.
- Íme, a Szent Kehely – szólta az Égi Hang. Nézd meg jól, mert szent feladatoddá teszem, hogy megkeresd a Szent Kelyhet. Ez a te rendelésed, Arthur. Hogy felkutasd a Szent Kelyhet... a Hang itt elhalt, a csoda tovaszállt, s a komor felhők mögül pillanatokon belül újra kisütött a Nap.
- Megáldott! Megáldott minket az Úr! – emelte most már bátran örvendő tekintetét az égre Lancelot.
- Áldassék az Ő neve! – szólta hozzá magasztosam Sir Galahad.

HETEDIK FEJEZET

A Szent Kehely Felkutatása

- Arthur király és lovagjai szent küldetésük sorár. újabb vár alá értek.
- Állj! – kiáltott az uralkodó, s amint a lovagok karéjban felsorakoztak jobbján és balján, a csapat kürtöse rekedt szellentést csalt elő a diadalmas hangszerszámból.
- Halló! – kiáltott a király a kopár kőszál felé. Semmi válasz. Majd ismét: – Halló!
- Halló, ki beszél? – jött a válasz vékony hangon a vastag mellvéd mögül.
- Arthur király vagyok, kísérőim meg a Kerekasztal Lovagjai. Kinek a kastélya ez?
- A gazdámé. Úgy hívják: Guy de Loimbard.
- Menj, mondd meg a te uradnak, hogy szent feladatot teljesítünk, amelyet a mi Urunk-Istenünk hízott ránk. És ha a te urad szállást ad nekünk éjszakára, akkor velünk jöhet a Szent Kelyhet keresni.
- Szívesen megmondom, de nem hiszem, hogy bukna az ötletre. Van neki kehely, minek menjen keresni?
- Micsoda? – hökkent meg Arthur, mire Galahad megismételte az elhangzottakat.
- Azt mondja, van neki.
- Szent Kelyhe van neki? Biztos? – kérdezte a király a strázsát.
- Biztos. Nagy szent kelyhe van – válaszait magabiztosan a fenti hang, aki közben odasúgta a mellvéd takarásában megbúvó társainak: – Azt mondtam, a gazdánknak már van, he-he!
- Erre fent hangos kacaj, lent általános megrökönyödés volt a válasz.
- Érdekes – mélázott a többiek felé fordulva Arthur, maha ismét a láthatatlan őrhöz fordult:
- Felmehetnénk megnézni?
- Dehogy jöhettek! Vagytok disznó angolok!
- Miért, te mi vagy? – kérdezte a király, a hangjában egye nagyobb kétellyel.

– Francia. Mit gondoltál, mitől ilyen förtelmes a kiejtésem? Hülye király!
– És mit csinálsz itt, Angliában? – tett úgy Galahad, mintha meg sem hallotta volna az urát ért sértést.
– Semmi közöd hozzá!
Galahad megszégyenülten elhallgatott.
– Ha nem engedsz be minket jószántadból – váltott hangnemet a britek királya – Erővel foglaljuk el a kastélyt!
– Nincs félelmünk tőled, angol pizok disznó! Az ördög búbozzon meg, te szukafatty! Törlöm beléd a lábamat, ángilus király meg a sótlan-lótlan l-l-lovagjaidba! Pff! – dadogta a francia, megvillantva minden angoltudását, a végén szamárfület mutatva kényszerű közönségének. Sir Robin – lekonyuló bajusza felett megszeppenve nézett, Sir Galahad pedig imígyen sommázta az esetet:
– Gyermekded lélek!
– Ide figyelj, te jóember! – próbálkozott még utoljára a nemes szívű király.
– Elég volt, nem csevegek tovább veled, üresfejű mosléknyelő-nyaló angol! Búzfelhőt eresztek az orrod alá... Hörcsög volt az a jó anyád és az apád főkabajszú ganajtúró!
– Nincs ott valaki más, akivel beszélhetnénk? – vette elő Galahad ilyen kóresetekre tartogatott tapintatát.
– Nincs, és menjetek már vagy istenuccse, valami kellemetlent mondok!
Arthur Galahadre nézett, majd így szólt a fent kárálóhoz:
– Figyelmeztetek derék lovag, az én türelmem is véges!
– Leves! – szólt odafent társainak az ór. Azok értetlenül néztek rá:
– Mit!
– Hozzátok Leves!
Azok végre megértették tervét és elrohantak a pajtába a vár egyetlen, utolsónak maradt tehenéért, s kisvártatva vezették is elő.
– Ha tüstént nem teljesíted a parancsomat – paprikázta fel magát Arthur – A legszigorúbb...
Nem fejezhette be, mert a Napot valami árny, egyre növekvő sötét folt takarta el, s becsapódván, a katapulttal kilőtt marha hátizsákostól-mindenestől maga alá temette a jó lovagok egyik fegyverhordozóját.
– Így a „Vigyázz, fedezékbe!” – kiáltás némileg megkésve szakadt ki Arthurból, s a fentről érkező kacaj már csak az utolsó csepp volt a pohárban.
– Rajta, roham! – rántott kardot a lentiek vezére, s a többiek követték példáját. Harci kiáltások harsantak, s a sereg megindult a falak ellen.
– Toj a fejükre helyettem! – nézett egy tyúk szemébe fent a francia, aztán a többi két- és négylábú után hajította – Bújj a seggükbe!
A rohamot pillanatok alatt visszaverték: a Kerekasztal Lovagjai mindenféle szárnyas- és patásjóságot kaptak fentről a nyakukba, amire nem volt ellenszerük. Lancelot még odavágott egyet a kőfalnak, de aztán felharsant Arthur kiáltása:
– Vissza! Visszavonulunk!
– Gyáva nyulak! Pff! – intett utánuk a francia.
– Levágom őket egy szálíg! – indulatoskodott Sir Lancelot, már egy – a vártól biztos távolban húzódó – árokban hasalva a többiek mellett. Arthur csitítóan fogta le a karját:
– Nene! Ne!
– Felség, van egy ötletem – emelkedett fel Sir Bedevir és nézett tudós tekintettel Arthurra. Amaz kíváncsian hallgatta.

* * *

Ezután napokon át csak kivágott fák robaja, fűrészelés és kopácsolás hallatszott a közeli erdőből; motoros fűrész zúgott, bádogdobozok kongtak, s eme zajokba gyakran riadt állatok hangja vegyült. A franciák kíváncsian hallgatóztak, de látni nem láttak semmit, csak harmadnap, amikor az erdőből kigurult a monstrum: öles kerekei péppé tiporták előtte a növényzetet. A szerkezet nagyjából nyulat formázott; teste belül üreges volt, akár tucatnyi embert is befogadhatott, fejének tetején pedig két konya fül billegett. Alkotói eltolták egészen a várkapuig, majd biztos menedékükbe visszahúzódva figyelték a fejleményeket.

A kapurésben kisvártatva megjelent egy sisakos fej, majd visszahúzódott és a nyomában négy másik francia dugta ki a kobakját, szemrevételezni az idegen objektumot.

– Mi a fene ez, Celan, he? – kérdezte az egyik.

– Fakakadu?

– Nézzük meg közelebbről! Menjünk ki, c'est la vie!

– Na, nyomás!

Kiővatoskodtak mindahányan, majd a fanyulat nagy nyikorgások közepette betolták a várba.

– A következő lépés? – nézett Arthur várakozóan Bedevirre.

– Az a tervem, királyom, hogy Lancelot, Galahad és én várunk, amíg leszáll az est. Aztán kirontunk a nyúlból és leverjük a franciákat, akik nemcsak meglepettek lesznek, de teljesen fegyvertelenek is.

– Nem értem, jó lovag – rázta meg a fejét a király, mire Bedevir türelmesen megismételte:

– Galahad, Lancelot és én kirontunk a nyúlból és... hmm – aztán már ő is értette. Arthur és Lancelot egyszerre kaptak a fejükhöz:

– De az bent van, ti meg kint! – sóhajtott a király.

– Csakugyan. Sajnálom, erről az apróságról megfeledkeztem.

Mintegy végszóra, ebben a pillanatban újabb pendülés hallatszott, majd hatalmas árnyékot borítva rájuk a fanyúl közeledett fentről megállíthatatlanul.

– Futás! Zurück! Fussunk... áá! – teljes volt a zűrzavar, egészen addig, míg a tákolmány földet érve össze nem roskadt, maga alá temetve a lovagok egy újabb fegyverhordozóját.

A dicső sereg szapora ügetéssel takarodott el a falak alól.

INTERMEZZO

– 306/8. Csapó! Mindenki iskolája, nyolcadik lecke. Tessék!

A felvételt egy kolostorrom belsejében forgatták. A professzor, egy híres történész szakmai szempontból kommentálta a történeteket:

– Az elszenvedett vereség Arthur királyt fölöttébb elcsüggesztette. A kíméletlen francia kötekedés oly kiábrándítólag hatott rá, hogy gondolkozni kezdett, és rájött, új stratégiához kell folyamodnia, ha a Szent Kehely felkutatását sikerrel akarja koronázni. Arthur – miután tanácskozott vezérkari lovagjaival – úgy döntött, hogy elválnak egymástól és egyénileg keresik a kelyhet. Így tettek és a továbbiakban mindegyik...

Nem fejezhette be: páncélos lovag vágatott át csataménjén a színen, s lesújtott a történészre, aki élettelenül hanyatlott a földre. Egy drapp kardigános nő vetette térdre magát tébolyult sikollyal a professzor mellett:

– Frank!

A lovas – mint aki távoli korokból érkezett és mintha oda is távozott volna – már nem volt sehol...

Sir Robin Históriaja

A lovagok tehát külön-külön keltek útra. Sir Robin észak felé vágatott – át a sötét ewingi erdőn – legkedvesebb kobzosa kíséretében. Előbbi vállig érő, selymes haját langy tavaszi szél és a fák lelógó ágai borzolták, utóbbi pedig fáradhatatlanul zengte, ura dicséretét, miközben az egész csapat tánclépésben haladt egy keskeny, harangvirágokkal szegélyezett ösvényen.

*„Bátor jó Sir Robin ím' elindult vala
Nem féltette az életét, bátor Sir Robin
Cseppet sem félt ő, nem, ám, hogy meghalhat kínosan
Bá-bá-bátor Sir Robin.*

*Még az sem riasztotta el, hogy péppé verik fejét
Lecsavarják orrát vagy kinyomják a szemét
A lábát széttörik és testét elégetik
Máját felvágják, s hagymásan megsütik.
Beverve fej és kitépve szív
Szétszaggatva máj, kihúzva bél, fülcimpa
lenyírva, nyelv tűzre vetve és pénisz le...”*

– Elég! Elég a dalból, muzsikából, fiúk! – intette le Robin, minekelőtte már jónéhányszor vetett rosszalló pillantást első számú zenésze felé – Attól tartok, mindjárt dolgunk akad.

Két vitakozó paraszt mellett haladtak el éppen:

– Komolyan azt hiszed, hogy ezzel most megvéded a szabadságodat?

– Ki beszél itt szabadságról? – horkant fel a másik, mire egy harmadik intette őket józanságra:

– Csináld azt a vályogot szaporán!

Ahogy elhagyták a pórokat, kísérteties neszek vették körül őket, s Robin riadtan kémlelte az erdőt.

– Állj, kik vagytok? – tornyosult fölélük hirtelen egy hatalmas árnyék. Egy templomajtónyi óriás állta útjukat, s három fejével egyszerre szólt, a három arc egyformán kutakodó pillantással nézett le rájuk.

– Ő a bátor Robin, Sir Robin, a... – lelkesedett a kobzos, de Robin közbevágott:

– Állj le! Semmi különös, csak éppen erre jártam...

– Miért jártál erre?

– Harc, harc! – rikoltotta a jámbor udvari csepűragó.

– Hallgass! – torkolta le megint ura, majd felidézett az óriásra. – Semmi... semmi különösért, csak épp... épp csak... épp erre jártam, jó lovagok.

A megszólítás a három láncsisakos fejnek, lovag: öltözéknek szólt a széle-hossza egy testen.

– Te nem mondasz igazat!

– Öö... őszintén szólva, a Kerekasztal Lovagja vagyok.

– A Kerekasztal Lovagja volnál?

– Az vagyok.

– Akkor meg kell, hogy öljelek – vélte a középső fej.

– Öljem? – hökkent meg az első.

– Nem hiszem, hogy kéne – így a harmadik.

– Én mit hiszek? – szólt megint a középső, mire megint az első válaszolt:

– Én azt hiszem, hogy igen.

– Legyünk jók hozzá – ajánlotta a harmadik fej, mire az első:

– Te hülye vagy!

- Nem mehetnék...? – szólt csendesen Sir Robin, de rá sem bagóztak.
- Hallgass! – vetette oda neki az első, majd túloldali társának: – Húzd ki gyorsan a kardom, le akarom vágni a fejét!
- A saját fejedet vágd le! – szólt vissza amaz.
- Ennyit megtehetnél nekünk – tódította a középső.
- Micsoda?
- Elviselhetetlen alak vagy.
- Hát még ha te nőttél volna mellé! – fordult az előtte szólóhoz a középső.
- Mi bajod velem?
- Az, hogy horkolsz.
- Én? Nem is igaz. Neked viszont büdös a szád.
- Mert sose mosol fogat nekem.
- Ááá! – horkant fel az első harciasan, mire a túloldali fej szólt közbe:
- Elég, ne marakodjatok! Inkább teázzunk!
- Jó, rendben van, nem bánom. Öljük meg, aztán jöhet a tea pirítóssal.
- Helyes – egyezett bele a középső is.
- Nem pirítóssal – ellenkezett a harmadik.
- Jó, nem bánom, nem bánom, nem pirítóssal, de öljük meg. – Rendben! – helyeselt végre a másik kettő.
- Ez betett nekünk! – nézett csalódottan az előttük levő üres ösvényre az első.
- Ugyan, dehogy – rázta a fejét a bal oldal – Ellenkezőleg: meglógott.
- „*Robin, a bátor elszaladt...*” – énekelte harsányan a kobzos.
- Nem! – tiltakozott a dalok hőse.
- „*Bátran elfutott, el ő*”
- Nem igaz!
- „*A vész láttán, ahogy tudott farkát behúzva elfutott...*”
- Nem!
- „*El messzire, s ina szakadt Midőn nyúlként bátran szaladt Előre csak lassan jutott...*”
- Hazudsz!
- „*...mert közben többször elcsúszott A bátrak bátra, hős Sir Robin!*”
- Bravó! – lelkesedett a lovag, miközben egyre távolodtak – Én...

KILENCEDIK FEJEZET

Sir Galahad Históriaja

Valamivel odébb, egy másik erdőben egy másik lovag dacolt az elemekkel. Éjszaka volt, s hatalmas fõrgeteg támadt a vidékre, dörgött és villámlott, időnként farkasüvöltést hozott erre a szél, s a vándor a tüskés ágakkal küszködve, térdig sárban-vízben leepesztett előre. Erősen zihált, s pajzsát feje fölé tartva próbált kijutni ebből a halálosan vendégmarasztaló csapdából. Régóta bolyongott; rég nem tudta már, merre van az arra és hova visz az előre? Isteni szerencsének mondta később, hogy felpillantott, s miközben az esővíz végigfolyt az arcán, egy

sötét tömb – feltehetően egy vár – tetején halvány fényt vélt megpillantani. Ahogy közelebb ért, teljesen elhűlt a látványtól: a fenti jelzőfénynek határozottan kehely alakja volt, s úgy világított földöntúli sugárzással, mint a Szent Grál a lovagok fantáziájában.

Sir Galahad (merthogy ő volt a szóban- és az imént még veszélyben forgó lovag) mennyei kórust vélt hallani, ám a csoda csak egy pillanatig tartott.

– Kinyitni! – dörömbölt a hatalmas kapun, ahogy odaért – Nyissák ki! Arthur király nevében: kinyitni!

– Helló, légy üdvözölve nálunk, kedves lovag! – a kapurésből először a bársonyos női hangot hallotta, majd feltűnt a hang gazdája is, egy már nem annyira fiatal, de még jó karban levő apáca hófehér ruhában, fején csúcsos süveggel. – Isten hozott Rossznyavalyavárban!

A kezében tartott gyertya egy szalmakupacra esett, ahogy gondosan bezárta Galahad mögött az ajtót, ám a fenti időjárási viszonyok között nem kellett heveny erdőtüztől tartani.

– Hol, Rossznyavalyavárban? – nézett körül a derék lovag. Előtte fiatal apácák álltak, kezükben fáklya, ruhájuk főnöknőjükéhez hasonló, sőt mi több: ugyanolyan.

– Hm... igen, nem valami vonzó név, tudom – mondta amaz affektálva – De mi nagyon kedvesek vagyunk és teljesítjük minden... minden kívánságodat!

– Mondjátok: ti vagytok annak a Szent Kehelynek az őrizői?

– Szent micsoda?

– Kehely. Itt van?

– Ó, fáradt lehetsz, gyorsan le kell feküdnöd – nézett a lovagra aggódó tekintettel a zárdafőnöknő – Csöcsike, Pötyike!

– Igen igen... itt vagyunk, Essneki! – bújt elő a többiek közül két csinos hölgy tettekrekeszen, lelkes arccal.

– Vessetek ágyat a vendégünknek!

– Ó, jaj, köszönöm! – hálálkodtak a lányok egymás szavába vágva.

– Eredjetek, menjetek már; el, el, fürge ujjú szolgálók! majd újra Galahad felé fordult – Jó meleg nálunk az ágyak, puhák. És nagyon szélesek.

– Jó, jó, de én... – próbált tiltakozni a lovag, miközben az apáca karonfogta.

– Mi a neved, jóképű lovag?

– Sir Galahad. A szúzi.

– Az enyém Essneki. Ess neki. Na, gyere már! – karolta át a férfi vállát.

– Nem, nem, könyörgöm, kérlek ne, előbb add ide, mutasd meg a kelyhet!

– Ah, Istenem, mennyit nélkülözhattél! Vagy félrebeszélisz?

– Dehogy beszélek félre! Tudom, hogy itt van, láttam... – próbált ellenállni alig észrevehetően, ahogy Essneki a toronylépcső felé támogatta.

– De Sir Galahad... Nem, ne légy olyan udvariatlan, olyan lovagiatlan hozzánk, hogy visszautasítod a vendégszeretetünket!

– Nézd... – próbálkozott a lovag, de Essneki félbeszakította:

– Tudom, tudom, én... nézd, én megértelek. Unalmas a mi kis életünk. És csöndes, nyugodt a tiédhez képest. De mit csináljon harmadfélszáz hétpróbás fiatal lány? A legidősebb sem több húszévesnél. Bezárva a várba, a sziklafalba. Védelmes nélkül. Hidd el, sivár a mi életünk. Fürdünk, öltözünk, vetkőzünk, pikáns bugyikat varrunk egymásnak; ünnepnap, ha beesik egy ilyen klassz fiú... maradj! – húzta vissza, mikor Galahad megindult volna kifelé. Akkor már fent jártak a toronyszobában – Gyere, gyere, feküdj le ide! Á, juj, te megsebesültél! – sikkantott fel Essneki, majd egyszerűen lerángatta az ágyra a nemes lovagot.

Galahad hasztalan próbálta eltolni magától a kutakodó kezeket:

– Na nem, nem, semmi az...

– Megmutatjuk orvosnak, azonnal. Feküdj le, feküdj le, kérlek, feküdj le. Feküdj le – Galahad kelt volna fel, de Essneki visszanyomta. Két fiatal apáca lépett be és gondoskodóan hajoltak becses vendégük fölé:

– Nos, mi a panasz, kérem?

– Ezek orvosok? – nézett Essnekire segélykérően a lovag.

– Egy elsősegély-tanfolyamot végeztek.

– Jaj, ne! – pattant volna fel ismét a beteg, de pártfogója visszafektette és a haját simogatta.

– Jaj, ne, ne ugrálj, kérlek, pihened kell! Malacka! Nyalóka! – Igen! – pattantak fel a lányok.

– Gyakoroljátok a mesterségeket!

Amint Essneki távozott, Galahad magára fektette a pajzsát, hogy minél kisebb támadási felületet hagyjon orvosainak, s félve nézett a kéjesen mosolygó arcokba.

– Engedd el magad!

– Nem lehetne ettől eltekinteni?

– Sajnos meg kell, hogy vizsgáljunk – s már oldották is meg az övét és hajtották fel a ruháját alul.

– Arrafelé semmi panaszom...

– Engedd, orvosok volnánk...

– Nem, nem, nem, azt nem! – szedte össze a kardját, pajzsát – Én szüzességet fogadtam.

– Tessék visszafeküdni! – parancsolt rá Malacka, egy copfos, kerek arcú lány.

– Ne gyötörjete már tovább, én láttam a Kelyhet!

– Itt nincs kehely!

– De én láttam, láttam, igenishogy láttam. Láttam – lódult ki a szobából, ám a nagy brokátfüggönyön túl meg is torpant, mert ott álltak a fiatal apácák laza csoportokban. – Áhh!

– Helló! Helló! – olvadoztak mindenfelől, s ő kétségbeesetten fordult az éppen felbukkanó főnöknőhöz – Ó, Essneki!

– Nem, én az ikertestvére vagyok: Mindentbele.

– Akkor bocsánat, engedj tovább!

– Miért, hova rohansz? – tartotta fel a lovagot a szintén jó karban levő (bár már nem éppen fiatal) hölgy.

– Láttam a Kelyhet. Itt, a házban. Engedj tovább, könyörgök!

– Nem! Nem igaz: csúnya, gonosz, rossz Essneki!

– Miért, mit csinált?

– Ne is kérdezd. Borzasztó, hogy mit csinált, bekapcsolta a vár tetején az irányjelző cégért, ami most jut eszembe, hogy kehely formájú. Nem először csinálja a kis telhetetlen.

– Nem az igazi Kelyhet láttam?

– Ó rossz, gonosz, haszontalan, csúnya Essneki! Hányszor mondtam, hogy ne csinálja. Hmm... bűnhődni fog. A lányok a megmondható: csak egyfajta, de súlyos büntetés van nálunk kiszabva arra, aki meggyújtja a cégért. Odakötözöd majd az ágyhoz és megvesszőzöd – ezt már a lányoknak mondta egyre nagyobb élvezettel, azok pedig olvadoztak a gyönyörűségtől – De jó alaposan. Aztán vesszőzés után azt teszel vele, amit akarsz. És utána... engem is.

– Engem is... engem is... – hallatszottak a sóhajok mindenfelől.

– Igen, mindannyiunkat jól megvesszőzöl!... Lányok, lányok! – csitította a többieket Mindentbele – Utána és végül nyelvgyakorlás következik!

– Nyelvgyakorlás?

– Ühüm, az jó...

- Tulajdonképpen maradhatok is.
- Na gyere! – nyújtotta a karját Mindentbele, ám ekkor a kapunál kisebbfajta hangzavar és tülekedés támadt.
- Galahad! – rontott be a terembe Sir Lancelot, nyomában néhány fegyveressel.
- Te itt? – hökkent meg Sir Galahad.
- Gyere! – rántott rajta egyet társa, miközben a többi vitéz a megvadult lányokat tartotta sakkban.
- Hogy?
- Gyorsan!
- Miért?
- Nagy veszélyben vagy!
- Dehogyan vagyok.
- Dehogyan van – szólt közbe Mindentbele.
- Hallgass, gaz csábító! – torkolta le a nőt az újonnan érkezett.
- Jajj!
- Ne bánts, bűnhődni akar – vette védelmébe Galahad, de Lancelot meg se hallgatta:
- Menekülj, mi fedezünk!
- Sir Galahad! – esdekelt Mindentbele, majd a lányokat bízta – Gyertek! Gyertek!
- Én maradni akarok. Ne félts te engem, egy kézzel is elbánok velük.
- Hadd bánjon el velünk egy kézzel!
- Menekülj, Sir Galahad! – ösztökélte társa.
- Hadd bánjon el... – viaskodtak a lányok a lovagokkal – Jaj!
- Kérlek, menekülj!
- Mondom, hogy ne félts, elintézem őket!
- Gyerünk!
- Hadd intézzen el minket! – rimázkodtak az apácák Lancelotnak.
- Menekülj!
- Kézbeveszem az egész társaságot: alig vannak százötvenen.
- Igen, hadd vegyen kézbe minket! – esdekelt Mindentbele, majd a lányok is – Igen, vegyen minket kézbe!
- Közben Lancelot Galahadet tuszkolta kifelé, másik kezével a lányokat vissza, akik még egy utolsó kétségbeesett kísérletet tettek:
- Nem fogunk ellenkezni!
- Olyan könnyű minket elintézni, mi csak azt akarjuk... igazán!
- Elment! – konstataulta aztán csalódottan Mindentbele, ahogy a hős lovagok a kapun kívülre kerültek.
- Beszari!
- Örülhetnél – lihegett a kaland után Lancelot –, mert nagy veszélyben voltál.
- Nem, nem hiszem.
- Dehogynem, rettentő veszélyben.
- Tudod mit: visszamegyek, és vállalom.
- Nem, az túl veszélyes – vonszolta magával az ellenkező Galahadet Lancelot a várfal tövében, miközben a többiek fedezték visszavonulásukat.
- Lovagi kötelességem minél több és nagyobb veszélybe kerülni.
- Az árt az egészségnek, gyerünk!
- Egy picit veszélybe hadd kóstoljak bele. Legalább tűzbe hozna: fázom.
- Gyere, gyere... én jó meleg vagyok – dorombolt neki Sir Lancelot.

TIZEDIK FEJEZET

Ni Lovagjai

Lancelot megmentette Galahadet egy szinte bizonyos kísértéstől. Ám – vagy éppen ezért – a kehelyhez nem kerültek közelebb.

Eközben Arthur király és Sir Bedevir alig néhány verébugrásnyira tőlük – 24. jelenet – felfedezett valamit. Most látom, több ez a távolság, mint néhány verébugrásnyi. Különösen, ha ez a veréb is tökötcipel. Ha meg nem, szóval ha töketlen, akkor mit ugrál, mire fel. De térjünk csak vissza a 24. jelenetre, amelyben finoman cizellált színészi és rendezői munkát láthattunk és rögtön a következő snittben Arthur király döntő felfedezést tett.

Egy tó partján történt, melyet alacsony dombok vettek körül, egy gyatrán összetákoltt odúban, melyet romos kőkerítés övezett. Bent szinte fojtó volt a kifelé igyekvő füst, s a szűk lyukban Arthur izgatottan kucorgott – oldalán Sir Bedevirrel – a tűz mellett, melynek túloldalán egy tébolyodott, csapzott hajú öregember vigyorgott maga elé.

– Felelj már, könyörgök – faggatta a király az öreget – És az a nagy varázsló, akit említettél, látta a Szent Kehelyt?

– He-he-he!

– Mondd meg, hol találhatom meg? Vajon hol találhatom meg őt, felelj!

– Egyedül ő és csakis egyedül ő ismeri a barlangot, ahová ember még a lábát soká be nem tette – szólalt meg végül a másik.

– És a kehely, a Szent Kehely is ott van?

– Desebedben, ott, ott tátong a barlang mélyén az Örök Kárhozat Szakadéka, amelyen ember még soha át nem jutott.

– De a kehely, a Szent Kehely, az hol van?

– Keresd meg, fiam, keresd a Halál Hídját! He-he!

– A Halál Hídját; amelyik a kehelyhez vezet?

– He-he-he! – kuncogott még egyet a vénember, aztán köddé vált.

Egy pillanattal később Arthur és Bedevir egy erdő kellős közepén találta magát; előttük még égett a tűz, de teherhordóik már nem voltak velük. A fákat sűrű pára lengte körül, s ahogy feltápáskodtak, mintha árnyakat véltek volna elsuhanni előttük, mellettük. Tétován tapogatóztak előre ismeretlen céljuk felé, s valahányszor egy-egy alakot véltek átvillanni két fa törzse között, fázósan-ijedten húzódtak közelebb egymáshoz.

– Ni! Ni! – termett előttük hirtelen a semmiből egy jó kétöles alak. Sisakját szarvasagancsok díszítették, bajusza holmi burjánzó gazra emlékeztetett, hangja egy öregemberé. Harcosai körbevették a betolakodókat, ám legtöbbször a vezér mögött húzódtak meg, mintegy fedezéket keresve.

– Kik vagytok?: – szólította meg őket Arthur.

– A lovagok, akik azt mondják: Ni! – válaszolt a nagyranőtt aggastyán.

– Atyám! – színlelt meglepetést a britek királya – Csak nem a lovagok, akik kimondják: Ni?

– De, bizony!

– Miért, kik azok? – kotyogott közbe Bedevir.

– Őrizői vagyunk a két szent szónak: Ni Benk és Ni Bank!

– Még senki sem érte meg, hogy elmondhassa, mi az értelmük – magyarázta társának Arthur.

– Akinek elmondjuk a titkot, az életét követeljük érte – próbált nagyon félelmetes lenni a nyakigláb vezér.

– Bölcs Ni – hajolt meg felé Arthur – Szimpla vándorok vagyunk és az erdőn túl lakó varázslóhoz igyekszünk.

– Ni! Ni! – kiáltotta többször is az erdő ura, mire Arthurék egyre jobban összegörnyedtek, leginkább félelmükben. Erre a többi Ni-lovag is bátorságra kapott és fenyegetően közelebb nyomult; szarvazott, fekete sisakjuk alól ugattak arctalanul.

– Ne! – esett kétségbe a király.

– Ni!

– Ne!

– Ni!

– Ne!

– Addig mondunk újra Ni!-t és Ni!-t, amíg ki nem elégíttek minket.

– Mivel? Mit kívántok?

– Akarunk... egy rekettyést!

Arthur hátrahőkölt meglepetésében, Bedevir pedig feltolta rakoncátlan sisakrostélyát:

– Micsodát?

– Ni!

– Ne!

– Ni!

– Ne! Kérlek, ne! – hunyászkodott meg a britek királya ily' nyers erő láttán – Kerítünk neked egy rekettyést!

– Vagy azonnal hoztok egy rekettyést vagy soha az életben nem juttok át az erdőn. Élve.

– Ó, Ninek lovagja, bölcs vagy és belátó; szerzünk neked egy rekettyést.

– De szép legyen ám!

– Hát persze!

– És ne túl drága!

– Nem lesz...

– És most... menjetek! – intett Ni leglovagabb véne, azazhogy: legvénebb lovalja.

* * *

INTERMEZZO

A kolostorrom területén teljes gözzel folyt a nyomozás: egy rendőr éppen a professzor holtteste fölé hajolt – további bizonyítékokat keresve – míg egy másik az egyetlen tanút hallgatta ki: a kissé zilált frizurájú, kardigános hölgyet, a történész titkárnökjét.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Sir Lancelot Históriaja

A vár toronyszobájában ketten álltak az ablaknál: a zömök, szakállas várúr és – fehér tógában, aranypánttal szőke haján – álmodozó tekintetű, leánylelkű elsőszülöttje.

– Egy szép napon ez mind a tiéd lesz, fiam! – emelte fel karját az atya.

– A függöny? – bámult maga elé az ifjú, mire az apja fejbevágtá:

– Nem a függöny, hülye kölyök, hanem amit itt láatsz: a hegyek, a völgyek, meg mindaz, ami a képhez tartozik, egykor a királyságod lesz.

– De anyám!

– Apád. Apád vagyok.

- De apám, értsd meg: ez nekem nem kell!
- Idehallgass: az egész királyság az én művem. Amikor nekikezdtem, mindenütt csak mocsár volt. Mondta is a többi király: a bolond épít ide várat. Én mégis felépítettem, hogy megmutassam nekik. De elnyelte a mocsár. Tehát építettem újat. Az is elsüllyedt. Építettem egy harmadikat: az leégett, összedőlt, aztán süllyedt el. De a negyedik, az megmaradt. Ez az, ami majd a tiéd lesz, fiam. A legerősebb vár közel s távolban.
- De nekem akkor sem kell, apám, Én inkább...
- Inkább mit? – vágott közbe atyja türelmetlenül.
- Én inkább folyton... – tárta ki karját az ablak felé a fiú – dalolnék...
- Állj, álljanak le! Addig ugyan nem, míg én itt vagyok. Nézd, fiam, húsz perc múlva elveszel egy lányt, akinek az apja a legnagyobb földbirtokos egész Britanniában.
- Én nem akarok földet, apám.
- Na nézd, Alice!
- Herbert – javította ki a fia.
- Herbert. Egy mocsár tetején élünk, szükségünk van szilárd földre.
- Értsd meg – tiltakozott kétségbeesetten Herbert – Én nem szeretem azt a lányt.
- Miért nem szereted? Mi bajod vele? Hiszen tündérszép, mesegazdag, hatalmas legelői, rétjei vannak.
- Igen, apám, tudom, de én arra vágyom, hogy a lányban, akit elveszek, meglegyen az a különös... az a különös, rendkívüli valami... – szemei fennakadtak, az ablak előtti asztalra támaszkodott és már-már énekelni kezdett volna...
- Hagyják abba! Hagyják abba! – intette le a felhangzó muzsikát az atya, majd megragadta egyszülöttjét, aki ijedtében térdrogyott volna, de apja megtartotta – Fiam, feleségül veszed Lukavan hercegnőt. Ajánlom, fiam, barátkozz meg a gondolattal – s megerősítésként még lekevert neki egy pofont – Őrség!
- Két mulya képű katona lépett be a szobába és rémült vigyázzba vágta magát:
- A herceg nem hagyhatja el a szobát, amíg érte nem jövök mondta nekik a király.
- Értem – bólintott az őrség parancsnoka – A herceg nem hagyhatja el a szobát, ha érte jön, uram. És csuklott egyet. Gazdája már ment kifelé, de most visszajött:
- Nem: amíg érte nem jövök.
- Értem: amíg érte nem jön, nem mehet be a herceg.
- Nem, nem, nem! Ti idebent maradtok és vigyáztok, hogy ő ki ne menjen.
- Felséged meg érte jön.
- Úgy van.
- Semmire sem kell vigyázni, csak hogy a herceg be ne jöjjön.
- Nem: hogy ki ne menjen!
- Ki ne menjen... értem.
- Világos?
- Világos. Ha... ha viszont mi... ha mégis... ha azonban...
- Várj, elmondom – vett mély lélegzetet a vár ura, ami végtelen türelméről tanúskodott.
- Ha azonban... ha...
- Roppant egyszerű a dolog. Ti szépen ittmaradtok és arra vigyáztok, hogy ki ne menjen a szobából? Értitek?
- Mi azonb... Tudok már mindent – bólintott az eszesebbik őr, a disputa eddigi résztvevője – Velünk együtt kimehet a szobából?

– Nem, nem. Tartsátok itt bent a szobában és arra vigyázzatok...

– Idebent tartjuk, abban nem lesz hiba – bólintott magabiztosan mosolyogva a strázsa – De ha kimenne, vele menjünk?

– Nem, nem: tartsátok itt bent a szobában – kezdte elveszíteni a türelmét a nagyúr.

– Amíg felséged vagy más...

– Nem, nem más, csak én.

– Csak felséged.

– Visszajövök.

– Visszajön.

– Rendben?

– Rendben. Itt maradunk, amíg visszajön.

– És vigyáztok, hogy ki ne menjen.

– Mi?

– Vigyáztok, hogy ki ne menjen.

– A herceg?

– Igen, vigyáztok, hogy ki ne menjen.

– Ja, ja, hát persze – nevetett idegesen az őr és társára mutatott – Azt hittem, hogy ő. Gondoltam, milyen hülyeség őt őrizni, amikor ő őr.

– Most már világos?

– Hát persze, hogy világos! Semmi probléma.

– Helyes – bólintott a király és elindult kifelé, az örök utána. – Hová mentek?

– Ahová felséged.

– Nem, maradjatok itt és arra vigyázzatok, hogy ő ki ne menjen.

– Ja értem. Jó.

– De apám, kérlek... – szólt most Herbert.

– Egy hangot se halljak, öltözz fel! – majd mikor látta, hogy fia megint dalolni kezdene – Dalrafakadás nincs! – aztán kifelé menet odaszólt a folyamatosan és idegesítően csukló őrnek: – Menj, igyál egy korty vizet!

Atyja távozása után Herbert kíváncsian nézett őreire, de azok együttérzően, s egyúttal bambán mosolyogva néztek vissza rá. A fiú felállt, merev mozdulatokkal íróasztalához oldalazott, szemét végig a strázsákon tartva. Így írt néhány sort egy papírosra, amit aztán összetekert és egy nyílvevesszőre erősített, a falról leakasztott íjjal pedig kilőtte az ablakon, oda se figyelve, hiszen végig a bamba szolgákat fixírozta.

* * *

– Jól vetted az akadályt, Fejbólintó! – biccentett elismerően fegyverhordozója felé Sir Lancelot. Éppen egy – az ösvény fölé hajló – fatörzsön jutottak túl, ami után egy patak partjára értek, s az elől léptető lovag azon volt, hogy száraz lábbal – gázlóköveken szökellve – jusson át a túlpartra.

– Tőled tanultam, Uram! – bókolt a hű szolga.

– Itt egy nagyobb. Így kell ezt: óvatosan, vigyázz! Ez még nagyobb, hopp, utánam, Fejbólintó! Halk zizzenés, majd egy piros tollas nyílvevessző állt meg rezegve a fegyverhordozó mellében; a szolga úgy dőlt el, mint egy zsák:

– Leveled jött, Uram! – nyögte alig hallhatóan.

Lancelot letérdelt mellé, s aggódó hangon szólt hozzá:

– Hű szolgám, beszélj, beszélj, szólj hozzám, beszélj! – majd kibontotta a vesszőre erősített levelet, melyben ez állt:

„Azzal, akit elér a levelem, tudatom, hogy atyám fogságban fart és általam nem kívánt frigyre kényszerít. Kérlek, kérlek, kérlek, jöjj és ments meg! A toronyszobában vagyok, Mocsárvárban!”

– Na végre! – emelkedett fel a Kerekasztal legbátrabb lovagja – Egy szózat, jeladás. Jeladás, mely talán elvezet a Szent Kehelyhez. Hűséges jó Fejbólintóm, nem haltál meg hiába!

– Uram, még nem vagyok halott – emelte fel a fejét a sebesült.

– Hmm... azaz nem kaptál halálos sebet hiába – rántott kardot a jó lovag, s már arra pillantgatott, amerről a nyílvesző érkezett. De a csatlós nem hagyta magát:

– Az az érzésem, Uram, hogy még helyrejövek.

– Gondolod?

– Azt hiszem, nyugodtan mehetek veled tovább – tápázkodott volna fel a fekvő, de Lancelot visszanyomta:

– Ó nem, hű szolgám, maradj! Érted küldök, amint végrehajtottam e bátor, sőt, hősi megmentést a magam külön, egyéni... – markolászta a levegőt, kétségbeesetten keresve a megfelelő szót, majd végül kardját a földre szúrva mondta ki: – frazeológiámban.

– Már kutya bajom, Uram! – tápázkodott volna fel ismét a szolga, de a lovag akkor már indult is:

– Ég veled, hűséges szolgám!

– Úgy érted, Uram, hogy maradjak itt és várjak? – kezdte kapiskálni végül Fejbólintó, majd kényelmesen elhelyezkedett a süppedős mohaágyon – Eegen...

* * *

Mocsárvárban óriási volt a sürgés-forgás: a nászt eddig még sosemlátott készülődés előzte meg. A hosszú asztal körül szolgák sűrögtek, illatos kappan gyöngyözött a tűz felett, hófehér ruhás szüzek járták andalító körtáncukat a várudvaron, míg a hozzávaló muzsikát egy árnyékos emelvényen játszó zenekar szolgáltatta. A tisztelendő atya izgatottan tett-vett, ellentétben a pirospozsgás arcú Lukavan hercegnővel, aki angyali mosollyal – némiképp borostás – arcán tűrte, hogy szolgálói hosszú varkocsokba fonják mézszőkén leomló haját.

– Jó napot! – köszöntötte az érkező vendégeket az egyik kapuőr, aki egy régi verekedés emlékeként förtelmes sebhelyet viselt az arcán, mialatt társa – felettébb gusztustalan módon – egy almát csócsált.

Az idilli képet hirtelen távoli dübörgés zavarta meg: egy lovag közeledett sebes vágásban a kapu felé. Először még nagyon távolinak tűnt, alig hangyányi pont volt a horizont alatt, aztán egyszerre csak ott volt és fenekestül felforgatta a tervezett programot. Szélvészént támadt a sebhelyes ajtónállóra: hasbaszúrta, fejbevágta, majd befelé menet még hátulról is adott neki.

– Hé! – szólt utána az almaevő bambán.

– Ááá! – üvöltött oroszlánként Sir Lancelot és mindenkit lekaszabol, aki az útjába került: egy sétáló párt, a gyümölcsöstálakat cipelő szolgákat, a körtáncos lányokat. Minden csupa vér lett, az emelvény a zenészekkel leborult, a felpattanó Lukavan hercegnőt hasbarúgta, egy ör pedig zsákként dőlt a hordókra csapásainak köszönhetően. A lépcsőn felfelé lelökdösött mindenkit, kirúgta a lábát egy fickó kezéből, adott a virágoknak is, lemészárolta az arra járó szolgákat, majd felhágott a csigalépcsőn.

– Nana, nem megyünk be a szobába! – ezek voltak az ajtónálló utolsó szavai – Tilos neki, ááá!

Lancelot oldalról szúrta át, majd a másik strázsával is végzett. Kardja ekkor már izamos volt a vértől.

– Szép hölgy – vetette magát térdre Herbert előtt, úgy hogy közben rá sem pillantott – A nevem Lancelot de genere Camelot. Rendelkezz velem! Eljöttem, hogy... – ekkor nézett a megmentett szemébe először – Pardon!

Ahogy rájött az igazságra, a jó lovag zavarában fülig elpirult és felállt. Herbert – Lancelot érkezése előtt – éppen újabb levelet készült szárnyrabocsátani, de most lovagja felé fordult:

– Megkaptad a levélkémet?
– Hát... kaptam... egy levelet...
– És ím eljöttél, hogy megmentes – fogta meg Herbert a lovag kardtartó kezét.
– El... de bevallom, azt hittem...
– Tudtam, hogy valaki majd eljő értem. Tudtam, hogy valahol, valaki... van valaki, aki... – s ha az apja nem ront be, bizonyára dalra fakadt volna.
– Állj, leáll... zene állj! – hadonászott a várúr, majd Lancelothoz fordult. – Ki vagy te?
– A fiad vagyok – válaszolt a lovag helyett Herbert.
– Nem, nem te!
– Sir Lancelot vagyok, Uram – válaszolt tisztelettel a kérdező.
– Azért jött, hogy megszöktessen – tette hozzá Alice (akarom mondani: Herbert).
– Csak sorjában – intette le apja, majd ismét Lancelothoz fordult – Először is, először is: te ölted meg az öröket?
– Hmm... igen. Elnézést!
– Ötven font volt darabja.
– Igazán sajnálom, de meg tudom magyarázni...
– Ne félj az én bőszy atyámtól, lovag! – szólt közbe megint Herbert – Nézd csak: a kötélhágcsó már kész... – kötözte a fonat végét az ágy egyik oszlopához a fiú; s közben félretolta Lancelotot.
– Megöltél nyolc vendéget is – folytatta a lajstromot a király.
– Sajnálom, de azt hittem a fiadról, hogy lány.
– Hmm, nem is csodálom.
– Gyerünk, Sir Lancelot! – affektált Herbert az ablakból, miközben a göngyöleget kihajította a mélybe, s egyik lábát már át is vetette a párkányon – Gyere, induljunk!
– Nyughass! – intette le atyja, majd folytatta – Továbbá megölted a menyasszony apját.
– Igazán nem akartam – húzta fel a vállát a lovag. Herbert közben már kimászott az ablakon.
– Nem akartad: mégis kettéhasítottad a fejét – morgolódt a házigazda.
– Ejnye, de nincs komoly baja?
– És mellberúgtad az arát. Mibe fog ez nekem kerülni?
– Épp az erdön át lovagoltam Camelotból jövet, amikor megkaptam azt a levelet, amiben az áll, hogy...
– Camelotból? – kapta fel a fejét a várúr – Te odavaló vagy?
– Siess, Sir Lancelot! – sipákolta kintről Herbert, akinek már csak a feje búbja látszott.
– Arthur király lovagja vagyok.
– Jól megépített kis vár az – morfondírozott a király – És körülötte rétek, mezők...
– Igen.
– Gyere, gyere már... – kiáltott ismét Herbert – Ne lógnak itt hiába!
– Nem innál velem valamit? – kérdezte Mocsárvár ura, miközben végigmustrálta a lovagot.
– Szívesen. Lekötelezel, Uram!
– Ugyan már! – legyintett az előbbi és egy késsel egyszerűen elmetélte a kötélhágcsót a szobában. Egy magányos „jaj” hallatszott csupán, ahogy Herbert lezuhant a várárokbá, aztán semmi.
– Lekötelezel, hogy ilyen megértő vagy – mentegetőzött még a lovag – Hidd el, nekem a legkínosabb, ha így elragad a frazeológiám.
– Ó, hagyd már, végül is nem történt semmi.
Ahogy letessékelté maga előtt a lépcsőn a Kerekasztal Lovagját, nagy sírás-rívás fogadta őket; az élők a sebesülteket kötözték be éppen és a halottakat takarították el a színről.

– Ez itt a nagy bálterem, nyílt tűzhellyel és szellőzővel – mutatott körbe a várúr – Arra a hivatali helyiségeink.

– Ott van, ő volt az! – mutatott egy szolga Lancelotra, mire néhányan kardot rántottak és megindultak a lovag felé.

– Te akadékoskodó, vén hülye! – mormogta a házigazda a bajusza alatt, majd Lancelotot próbálta lefogni, aki addigra megintcsak levágott három embert – Ne bántsd őket... Hagyjad! Hagyd abba, kérlek!

– Ne haragudj! – mentegetőzött ismét a jó lovag – Erről beszéltem az előbb, hogy elragad ez az izé... Őszintén sajnálom, elnézést, Uraim!

– Megölte az örömapát! – kiáltott vádlón a pap.

– Nyugalom, nyugalom, jóemberek! – szólt közbe békítőleg a házigazda – Ez az úr Sir Lancelot a cameloti udvartól. Igen bátor, befolyásos ember. És az én személyes vendégem – ölelte át a lovag vállát.

– Helló! – mosolygott Lancelot az alant állókra.

– Megölte a nénikémet! – kiáltott megint valaki.

– Csendet, csendet! – kiáltott hevesen gesztikulálva a király – Nem siratóünnep ez, hanem vidám lakodalom. Kár lenne pörlekedni, áskálódni azon, hogy ki ölt meg kit. Azért jöttünk össze, hogy tanúi legyünk két ifjú szerelmes szív házasságban való egyesülésének. Csakhogy sajnos a kettő közül az egyik, a fiam, Herbert épp az imént a halálát lelte. De nem akarok azon búsulni, hogy elvesztettem egy fiút, hanem örülök, hogy nyertem egy leányt. (taps) Annál inkább, mert atyjának tragikus halála...

– Még van benne egy kis szusz! – kiáltott valaki, miközben odébb az éppen eszmélő örömapáról törölgették a vért.

– Mert hiszen mióta atyja halálosan megsebesült...

– Már jobban van – jelezte az előbbi szolga, mire a házigazda titkon intett bizalmas embereinek.

– Annál is inkább, – folytatta zavartalanul – mert hiszen az atyja, aki... hmm, midőn a javulás útjára látszott lépni... – ekkor érték oda a pribékek a lábadozóhoz: egy tompa puffanás hallatszott csak és Lukavan hercegnő atyja jobblétre szenderült.

– ...hirtelen a halál fagyos markolását érezte a torkán – fejezte be a várúr.

– Meghalt – jelentették letről.

– Azt akarom, hogy egyetlen leánya úgy tekintsen reám, mint saját atyjára, akihez igaz és törvényes kötelék fűzi. Tudom, hogy az érdek... öö... a házasság a szép hercegnő és a bátor, de vérszomjas cameloti Lancelot között...

– Micsoda? – hökkent meg az imént említett lovag, de a végkifejletet újabb meglepetés szakította félbe:

– Nicsak, a halott herceg! De nem egészen halott... – jegyezte meg valaki, miközben egy katona az ölében hozta be Herbertet.

– Nem, sőt: jobban vagyok – mondta Herbert.

– Pedig kiestél a legmagasabb ablakból, te puhány! – dörmögte apja.

– De az utolsó percben megmentettek.

– Hogyan? – kérdezte Mocsárvár ura, miközben fiát az asztalra állították.

– Elmondom hallga? – tárta szét karjait és a násznép kisebb kört formált körülötte.

– De nem dalban! Nehogy dalra fakadj! Nem, nem engedem! Zene állj! Zene leáll!

Ezúttal senki nem hallgatott rá, úgyhogy nagy dérral-dúrral elvonult, a vendégek pedig a herceggel vidám dalra fakadtak. Ekkor tűnt fel a bejáratnál Fejbólintó, a hű szolga, aki mégis követte urát a veszedelembe:

- Uram, erre, menekülj!
 - Nem volna hozzám méltó. Amit én teszek, legyen mindig... – nézett körül, majd egy hosszú kötelet csomózott ki a korláttól, ami egyenesen a hatalmas csillártól ereszkedett odáig.
 - Ááá!... – kiáltott, miután lendületet vett, de ahhoz túl kicsit, hogy átívelje a teret, úgyszólván többször is ide-oda lengett a násznép feje fölött.
 - Drámai? – segítette ki végül hű szolgája.
 - Úgy van: drámai. Kérem, uraim, nem lökne meg valaki hátulról? – szólt az egyre inkább lendületét veszített Lancelot az alatt állókhoz – Hóórukk!
- Amikor végre sikeresen földet ért a túloldalon, a vendégsereg még egyre az ifjú herceget élte.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A Rekettyés

- A falu meglehetősen kietlen volt, mondhatnám: néptelen. Ahogy Arthur Sir Bedevirrel végiglovagolt rajta, mindössze két emberrel találkoztak. Az egyik egy macskát csapkodott a fához, s ebbéli elfoglaltsága úgy lekötötte, hogy észre sem vette az érkezőket.
- A másik egy banyaszzerű öregasszony volt, bibircsókos orrú, petyhüdt arcbőrű vénség, aki közeledtükre bújt elő viskójából. Arthur hozzá fordult információért:
- Vén banya, mondd meg nekem, hol lehet ebben a városban jó rekettyést kapni?
 - Téged ki küldött? – hőkölt hátra az öregasszony.
 - A lovagok, akik azt mondják: Ni!
 - Hah! – takarta el arcát a rettenetes hír hallatán a banya. – Nem, menj innen, mifelénk nincs rekettyés!
 - Ha nem mondd meg, ebben a városban hol vehetünk rekettyést, – emelte fel a hangját a király – a barátom meg én azt mondjuk; azt mondjuk, öö... hogy Ni!
 - Hah!... Akármit mondjatok, csak ezt ne!
 - Te vagy az oka: ha nem segítesz önként és jószántadból, akkor... Ni!
 - Nem, akkor sem! Nincs rekettyés! – hörgött a banya, mintha fojtogatnák.
 - Ni!
 - Nu! Nu! – kontrázott Bedevir.
 - Ne, ne: nem Nu, hanem Ni – javította ki ura és parancsolója:
 - Nu!
 - Tisztábban mondd: Ni!
 - Ni! – vette át végül a megfelelő kiejtést Sir Bedevir.
 - Na ez az, ez az, most jó, most jó.
 - Ni! Ni! Ni! – támadtak most már egyesült erővel a banyára, aki sírva-megsemmisülve roskadt össze.
 - Ni-t mertek mondani ennek az idős hölgynek? – szólalt meg mögöttük egy hang. Hátrafordultak. Egy fiatalember szólította meg őket egy kordé bakjáról, mely elé két másik halandó volt befogva. A kocsis hosszú parókát és komikus álszakállt viselt, mely talmiságának csak a sminkmesterek voltak tudatában. Kezében ösztökét tartott, s oly méltóságteljesen nézett le rájuk, mintha legalábbis ő lenne e vidék gazdája.
 - Igen – húzta ki magát Arthur.
 - Ah, micsoda idők, amikor mindenféle jöttmentek kényükre-kedvükre Ni-t mondhatnak az öregeknek!
- Átok ül ezen az országon – sóhajtott a bakon ülő – Itt már semmi se szent; még a rekettyetervezők és -

berendezők is gazdasági stressz alatt élnek a fejlődés eme szakaszában.

– Rekettyét mondtál, jól hallottam? – kapta fel a fejét a britek királya.

– Igen. A rekettyeiparban dolgozom. Rekettyés vagyok. Nevem Roger Roger, a rekettyés. Rekettyéket tervezek, nevelek és adok-veszek.

– Ni! – lépett felé megfélemlítő szándékkal Bedevir.

– Ne, ne, ne! – fogta vissza őt Arthur, aztán megegyezett a rekettyéssel...

* * *

– Ni tisztelt lovagjai! Hoztunk nektek rekettyést. Most már továbbmehetünk? – nézett kérdően az agancsos vezérre Arthur. Újra ugyanabban az erdőben voltak, ugyanazon a tisztáson, bár az időjárás most kegyesebb volt hozzájuk és a környék is jóval rendezettebb képet mutatott – hála Roger Roger szakértelmének.

Arthur előtt például egy alig bokáig érő, hófehérre meszelt kerítés húzódott.

– Helyes kis rekettyés. Különösen a babérbokor bájos – a vezér hangja most mintha egy árnyalatnyival barátságosabb lett volna – Csakhogy felmerült egy kis probléma.

– Micsoda? – kérdezte Arthur gyanakodva.

– Hogy nem vagyunk már a lovagok, akik azt mondják: Ni! Hanem azok, akik azt mondják: Eki-eki Eki-eki Vapang. Jó kis szó, mi? – vigyorgott infantilis arccal Arthurra az agancsos – Ezért egy próbát kell kiállnotok.

– Miféle próbát, lovag? – majdnem kimondta – Aki mostanáig azt mondta: Ni!

– Először is: szerezzetek... egy másik rekettyést.

– Ezt nem mondhatod komolyan! – háborodott fel a király.

– Aztán, ha megszereztétek, hozzátok ide és helyezétek emellé, de egy picit feljebb és a szintkülönbséget lejtős ösvénnyel hidaljátok át. Aztán, ha elrendeztétek a rekettyést, ki kell vágnotok az erdő leghatalmasabb fáját... ezzel a kis... heringgel!

– Eszünk ágában sincs! – fonta keresztbe a karját a britek királya.

– Igazán?

– Kivágni egy fát heringgel? Képtelenség...

– Ne, ne, ne! – jajdult fel a másik – Ki ne mondd a szót!

– Melyik szót?

– Nem mondom ki. Legyen elég annyi, hogy olyan szó, amit Ni-lovag előtt kimondani nem szabad.

– De hogy ne mondjam ki, míg ki nem mondod, melyik az a szó? – kérdezte Arthur kétségbeesett arccal.

– Jaj, megint mondtad, megint mondtad! – tapasztotta a fülére a tenyerét a lovag.

– Mondd meg, mi az? – kérlelte a király, de ekkor már a többi Ni-lovag is vinnyogva tiltakozott a háttérben.

– Ne mondd ki! – rázta a fejét az erdő gazdája – Semmire se jutsz az életben, ha kimondod.

– Nicsak, Sir Robin! – mutatott hirtelen a jobbról érkező ösvényre Bedevir.

„Nyúlként futott a hegyen is túl

A porba hasalt és talpat is nyalt

Hány embert megfúrt, hány seggbe bebújt

Leszúrta ő, ki éppen arra járt...”

– dalolta a kobzos.

– Sir Robin! – derült fel Arthur király ábrázata.

– Uram, parancsolóm! – hajtott térdet a lovag – Boldog vagyok, hogy...

– Ááá... megint kimondta! – jajdult fel a legfőbb Ni-lovag, de a Kerekasztal kiválóságai már

figyelemre se méltatták.

- Csak nem tettél le róla, hogy megtaláld a Szent Kelyhet? – húzta fel a szemöldökét a király.
- „Nyúlként futott a hegyen is túl...” – csapott a húrok közé a lelkes dalnok.
- Hallgass! – szólt rá gazdája. – Nem, nem én, távol álljon tőlem...
- Megint kimondta! – hangzott a háttérből.
- Éppen azt keresem... itt, az erdőben, igen... – magyarázta Robin a királynak.
- Ki ne mondd a szót!
- Itt nincs: az erdőn túl van – világosította fel lovagját Arthur.
- Tessék: megint kimondta!
- Elég, hagyjatok már békén! – vesztette el a türelmét a koronás fő.
- Mondtam: mondtam, hogy ki ne mondd!
- Lódobogást! – intett hátra a szolgálknak Arthur, elrendelve ezzel a távozást.
- Én óvva figyelmeztettelek... – kárált az agancsos a távozók után – Óvva intettelek, Te!

* * *

INTERMEZZO

A rendőrök éppen letakarták a professzor holttestét, amikor a felügyelő megérkezett. Barna ballonkabátot viselt és kalapot; a nyomozás megkezdődött.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Tim Varázsló

És útnak indula Arthur király Sir Bedevirrel és Sir Robinnal, hogy megkeresse a varázslót, akit az öregember említett a 24. jelenetben. Az erdőn túl találkoztak Lancelottal és Galahaddal. És örvendeztek vala egymásnak.

Brrr – ország jég- és hómezején kénytelenek voltak felfalni Robin kobzosát. És örvendeztek vala neki. Eltelt egy év. A tél tavaszba fordult, a tavasz nyárba, a nyár újra télbe, a tél átugrotta a tavaszt meg a nyarat és egyenesen őszbe csavarodott. Mígnem egy napon...

Arthur és serege éppen egy fensíkon járt, amikor a környező hegyeket hatalmas robbanások dőreje rázkódtatta meg.

– Állj! – intett a többieknek a király, majd ahogy elhaltak a hangok, ismét felemelte a karját – Előre!

A közeli hegycsúcsokról sziklák röpködtek feléjük a robbanások nyomán; egy pillanatra fel is tűnt az egyik hegytetőn egy szakállas férfiú, aki a következő pillanatban el is tűnt, minthogy kirobbantotta maga alól a hegyet, s egy szempillantással később már ott állt előttük; a füstfelhő – amiben érkezett – eloszlott. Még háttal állt nekik és erődemonstrációként elküldött néhány lövedéket a környező hegyoldalak felé. Csak amikor megfordult, vehették jobban szemügyre: hosszú, fekete lebernyeget viselt, fején kosszarvak, őszülő bajusza lekonyult, keskeny, sűrű szakálla ide-oda lengedezett a magaslati légáramlatok játékszereként. Pillantása szigorú volt, az ajka néma.

– Ki vagy te, csodálatos férfiú, – szólította meg illendő tisztelettel a sereg vezére – hogy tüzet tudsz gyújtani kova és öngyújtó nélkül?

– Én? – dörrent meg félelmetes hangja – Varázsló vagyok.

– És mely néven ismeretes? – érdeklődött Arthur.

– Vannak, akik úgy neveznek: Tim.

– Üdv néked, Tim varázsló!

– Üdv néked, Arthur király!

– Tudod, ki vagyok? – lepődött meg az előbbi.

– Tudom – bólított a varázsló és egy lángsugarat lőtt ki botjából, amivel aztán körbesöpört maga körül, persze úgy, hogy Arthuréknak a haja szála sem görbült – Te a Szent Kelyhet keresed.

– Ez a feladatunk. És jól tudod, hogy alaposan el van rejtve.

– Tudom – bólított ismét Tim, mire egy rakétát lőtt ki a botjából, ami felgyújtotta a szemközi hegyoldalt. A lovagok lelkesen megtapsolták.

– Úgy van, mi a Szent Kelyhet keressük – Arthur király nem hagyta magát eltéríteni a témától – Ez a mi feladatunk, hogy megtaláljuk.

– Igen, igen – bólogattak a többiek.

– Úgy bizony – mondta még Sir Robin.

– És ezért, ezért keressük – fogyott ki a szóvirágokból a király.

– Ezért, igen – visszhangozta a lovagok kórusa.

– Már keresgéljük egy ideje – cifrázta Sir Bedevir.

– Ühüm – bólítottak a többiek.

– De mióta! – így Sir Robin.

– Ha valami segítséget nyújthatnál nekünk, az nagy... – próbálkozott Arthur tétován – az nagy... az igen nagy segítség volna.

Bedevir sisakrostélyát felemelve nézett királyára, Robin pedig esdeklő tekintettel, félrehajtott fejjel leste a varázsló reakcióját. Végül Galahad vesztette el a türelmét:

– Kérlek, nem mondanád meg nekünk, hogy... – ugrott a varázsló elé, de az egy robbantással egyből vissza is kergette a többiek közé. – Ó, a lábam!

– Értem... – intette mérsékletre Timet a britek bölcs királya – Megyünk, máris megyünk, nem akarunk feltartani. Bizonyára fogalmad sincs, hol találhatnánk egy ilyen... egy... egy... egy...

Galahad és Robin tátott szájjal lesték a fejleményeket, mire a varázsió unott arccal megkérdezte:

– Egy mit?

– Egy kk...

– Kelyhet? – kiáltott rájuk támadólag, felhúzott szemöldökkel a mágus. Arthur sietve helyeselt:

– Igen, igen azt... az is megteszi.

– Igen, igen – bólogattak hevesen a többiek.

– Azt. Kelyhet – szólt Galahad is.

– Te! – üvöltött rá a varázsló, mire a megszeppent lovag helyett Sir Robin válaszolt:

– Igen, jó...

– Köszönjük. Nagyszerű... – mormolták a többiek és már fordultak is, hogy elügessenek arra, amerről jöttek. Tim egy kézmozdulatut újabbat robbantott, mire a Kerekasztal hősei megtorpantak.

– Tehát nem is akarunk zavarni – mentegetőzött a többiek nevében is a király – Látjuk, rengeteg a dolgod.

– Igen, tudok segíteni, hogy megtaláljátok a Szent Kelyhet.

A lovagok elhülve fordultak vissza, Arthur király viszont elégedetten mosolygott:

– Remek, remek.

– Van egy barlang innen északra – magyarázta Tim varázsló, mire Arthur kilépett a többiek közül, hogy minden szót jól értsen – Mégpedig Kerbenog barlangja, ahol is titkosírással a csupasz sziklafalba vésve ott vannak Olfin Bedver utolsó szavai... vááá! – rázkódott össze a mágus, mire hatalmasat dördült felettük az ég – melyek elárulják, hol rejtezik jelenleg a legszentebb Kehely.

– Mondd meg, Tim, hol van a barlang? – kérlelte a király.

– Kövessetek! – indult a varázsló, de a következő lépésnél megtorpant és figyelmeztetően emelte fel

az ujját. Hirtelen fordult meg, úgyhogy az őt követők egyenesen nekimentek. – Ám csak akkor induljatok, ha rettenthetetlenek vagytok, mert a barlang bejáratát oly teremtmény őrzi, oly vérengző, oly gonosz, hogy aki kiállt ellene, mind holtan maradt ott. Ötven férfi komplett csontváza hever szerteszét az odújában. Így hát, jó lovagok, ha bátorságotokban nem bíztok, sem erőtkben, egy lépést sem tovább, mert halál vár ott rátok nagy, görbe, randa fogakkal... vááá!... – hörögte, s közben ujjáiból hatalmas agyarakat formázott szája bejáratánál.

– Kicsit túlspirázta a szerepét... – jegyezte meg mögötte halkán Arthur.

– Igen – helyeselt Sir Galahad.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A nyúl

– Megállj! – emelte fel hirtelen a karját az élen haladó mágus.

– Höcsi!... Idegesek a lovak – húzta meg paripája kantárját a mögötte poroszkáló Sir Bedevir.

– ekkor innen gyalog nyomulunk tovább! – döntött egy szempillantás alatt a király – Lóóróó!

Egy kopár fennsíkon jártak, melyet csak hatalmas, rideg kősziklák tarkáztak. Hideg szél fújt és esőre állt (mint mindig). A levegő veszéllyel volt terhes, s a néma csönd csak még inkább fokozta a lovagok jól leplezett szorongását.

Egy nagy szikla mögé húzódtak, mely egy hatalmas kráter peremén egyensúlyozott. Többen levették sisakjukat, részint hogy jobban lássanak, másrészt, hogy ne zavarja őket egy esetleges menekülés közben. A kráterből füst gomolygott elő; előttük sziklamező terült el, melyet valóban emberi csontok díszítettek, s a térség túloldalán az élesebb szeműek egy nyílást véltek felsejleni.

– Íme, Kerbenog barlangja – mutatott előre a varázsló.

– Na jó, fedeztetek! – emelkedett fel Arthur.

– Ki kit? – nézett fel rá meleg mosollyal Sir Lancelot. – Ti engem.

– Már késő – intette le kétségbeesett arccal a mágus. Arthur visszahúzódott mellé:

– Miért?

– Itt van.

– Hol?

– Ott – intett a szemével Tim. A mező túloldalán, apró mozgó pontként egy nyúl tűnt fel. Egy fehérszőrű nyuszi, s látszólagos féltékenységgel szimatolt körbe. Úgy tűnt, még nem vette észre őket. Arthur nem értette a dolgot:

– A... nyúlton túl?

– Nem, a nyúl az.

– Aahh! – állt fel dühösen a király. – Vén, hülye buzeráns!

– Mi?

– Hiába izgattál fel!

– Ez nem közönséges nyúl – mutatott a jószágra Tim.

– Aahh! – emelte az égre tekintetét a király.

– Ennél aljasabb, gonoszabb, rosszindulatúbb rágcsálót még nem láttál...

– Seggfej – szólt egy hang a csapatból.

– Berittyentettem – jegyezte meg halkán Sir Robin.

– Vigyázz, csak vigyázz! – emelte fel a hangját a varázsló – Ez a nyúl halált lövell ki magából akár egy mérföldnyire is!

– Fulladj bele! – reagált Lancelot vagy Galahad; nem tudni, mert nagyon elbújt a többiek között.

– Vigyázz: ha meghág, nem lesz ekkora pofád! – válaszolt a mágus.
– Engem? – lepődött meg az iménti lovag.
– Te aztán jól kibabráltál velünk – csóválta a fejét Robin.
– Én mondtam előre – próbálkozott Tim.
– Mit csinál: lerágja a seggünket? – gúnyolódott Sir Robin. – Ekkora éles fogai vannak – mutatta megint az ujjával hadonászva – És akkorát ugrik, mint egy... nézd a lábát, mekkora!
– Na menj, fiam – intett Arthur egyik vitézének, megelégtelve a meddő diskurzust – Csapd le a fejét!
– Máris, Uram, egy pillanat – indult a lovag – Egy nyúlpörkölt rendel!
– Nézd! – intett a varázsló elégedetten egy pillanat múlva: az elbizakodott lovag leeresztett karddal lépett a nyúl felé... csak egy villanás volt... a nyúl nekiugrott a torkának és leharapta a fejét. A lovag véres teste élettelenül hanyatlott a földön heverő komplett csontvázak közé.
– A szakramentumát! – tátotta el a száját az előbb még oly magabiztos király. Lovagjai is közelebb húzódtak hozzá.
– Én mondtam előre – nézett mindentudóan Arthurra a varázsló.
– Megint beszartam – jegyezte még valahonnan hátulról Robin.
– Én mondtam. De hallgattatok ti rám? Dehogyan hallgattatok, nagyokosok. „Ártalmatlan kis nyuszika” – mondtátok ti, de így van ez mindig. Én mindenkit figyelmeztetek és senki sem...
– Fogd már be a szád! – unta meg Arthur, majd a többieknek: – Rohaam!
A nyúl iszonyatos rendet vágott közöttük, amint kétségbeesett kardcsapásokkal igyekeztek megállítani szemmel szinte követhetetlen cikázását torkok és karok; mellkasok és lábikrák között. Egymás után dőltek a földre a Kerekasztal kipróbált lovagjai.
– Fussunk! – kiáltott végül Arthur, megelégtelve a vérontást.
– Menjünk innen! – jajdultak a többiek és riadt futásnak eredtek. A kráter peremén, a fenevadtól biztos távolságban volt csak merszük meglassítani lépteiket. Robin ledobta pajzsát és a földre omlott. A varázsló kárörvendő arccal fogadta őket:
– Hát megmondtam előre...
A bestia közben elégedetten megrázta magát, s megint visszavedlett képre jámbor rágcsálóvá.
– Jaj! – tapasztották sebeikre kezüket a derék lovagok.
– Állj! – próbált rendet teremteni a király. – A veszteségünk?
– Galahad.
– Hector – folytatta Sir Galahad, akiről ezzel kiderült, hogy mégsem maradt holtan a csatamezőn.
– És Bors: öt ember – összegezte a király.
– Három; Uram – javította ki Galahad.
– Jó, akkor három, de még így se kockáztassunk meg több frontális támadást.
– Próbáljuk meg átverni azzal – javasolta a közben magához tért Robin – hogy még messzebb futunk; jó?
– Te hallgass és válts gatyát! – ripakodott rá ura és parancsolója.
– Jó.
– Kezdjük csúfolni – állt elő egy újabb tervvel Sir Galahad – Hátha úgy feldühödik, hogy valami hibát követ el.
– Teszem azt?
– Hát... hmm...
– Íj van nálunk? – kérdezte Lancelot.
– Nincs.
– De a Szent Kézigránát itt van! – ujjongott fel ismét Lancelot.

– Az ám, tényleg, az Antiochiai Szent Kézigránát! – derült fel Arthur király ábrázata – Ménár atya az őrizője e kegyes ereklyének. Ménár atya: hozzátok a Szent Kézigránátot!

A baldachinos szekeret még azelőtt szerezték be, hogy Tim varázslóval találkoztak volna. Most arról emelt le egy pap egy csekély méretű ládikát; átadta Ménár atyának, aki az előbbi kíséretében és egy füstölőt lóbáló barát által felvezetve leereszkedett a dombról és odalépett az Arthurt körülálló lovagokhoz, akik részéről áhítatos csend kísérte lépteit, s csak az egyházi gregorián szólt diszkrét aláfestés gyanánt:

„*Iesu Domine*

Dona eis Requiem”

Az atya Sir Bedevir kezébe helyezte az ereklyetartót és felnyitotta a fedelét: vörös bársonyon hevert a szent hadiszerszám, s gömbölyűen mosolygott Arthurrá, aki pillanatnyi megilletődöttség után nyúlt érte.

– Hogy az a szent... – forgatta tanácstalanul a kezében – Hogy működik ez?

– Nem tudom, Felség – rázta meg a fejét Bedevir.

– Nézd meg a Fegyverek Könyvében! – intett a király a szemével Ménár atya felé.

– Fegyverek Könyve, második fejezet 9-21-ig – citálta az atya, miközben a ministránsfiú kikereste a Szent Könyvből az idevágó passzust és fennhangon olvasni kezdte:

– S a magasba emelé Szent Attila a kézigránátot és mondó: „*Ó, Uram, add áldásodat a te kézigránátodra, mellyel ellenségeidet ficlikké tépheted nagy kegyelmedben.*” És elégedett vala az Úr és ők lakmározának bárányt és lajhárt és málét és sós ringlit babbal és orángutánt és zsenge gyökereket és gyöngye szekereket... és szó...

– A lényegre; testvérem! – intett türelmetlenül Ménár atya.

A lovagok lehajtották fejüket, úgy hallgatták a szent szózatot:

– És szólt az Úr, mondván: „*Húzd ki a Szent Biztosítószegyet, majd azután számlálj el háromig. Se többet, se kevesebbet. Három legyen, ameddig számolsz, s ameddig számolsz, az háromig legyen. Négyig ne számolj hát ezért, sem pedig kettőig. Hacsak nem folytatod a te számolásodat háromig. Az ötöst szádra ne vedd. Midőn a hármashoz érsz, mely sorrendben a harmadik leszen, eldobandod te az Antiochiai Szent Kézigránátot a te ellened felé, ki – mivel nem kedves nekem – megdögli.*”

– Ámen! – emelték fel egyszerre tekintetüket a lovagok.

– Ámen! – helyeselt a király is, majd kirántotta a biztosítószegyet – Rajta: egy, kettő, öt!

– Három, Uram! – sietett kijavítani a mellette álló Sir Galahad.

– Három! – hajította el a labdacsot Arthur, s ezután minden úgy történt, ahogy az a Szent Könyvben meg van írva, s ezzel szabaddá vált az út Kerbenog barlangjához.

* * *

INTERMEZZO

A távoli robbanás hangjára a felügyelő felkapta a fejét. Nyomában két rendőrrel, határozott és energikus léptekkel indult el ki az erdőből – a fennsík felé.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Kerbenog Barlangja

Fáklyákat gyújtottak, úgy hatoltak be az ismeretlen veszélyeket rejtő barlangba. Alig néhány lépés után sziklafalba ütköztek, melyen Arthur, aki az élen haladt, valamiféle írást vélt felfedezni.

– Nézd! – fordult izgatottan Lancelothoz – Nézzétek!

– Mi van odavésve? – hajolt közelebb Sir Lancelot.
– Milyen nyelven vésték? – lépett melléjük Galahad.
– Ménár atya, te vagy az írástudó – szólt hátra a király, mire a pap is csatlakozott hozzájuk:
– Arameusul.
– Hát persze! – kapta fel a fejét Sir Galahad – József, az arameus.
– És mit ír? – érdeklődött Arthur.
– Aszongya: „Ezek valának az utolsó szavai Józsefnek, az arameusnak: Kinek bátor az ő szíve és a lelke tiszta, megelé a Szent Kelyhet a várban, melynek neve ááá!...”
– Mi van? – hökkent meg Arthur.
– ...a várban, melynek... ááá!... – ismételte Ménár atya.
– Mi bajod?
– Úgy látszik, meghalt vésés közben.
– Ez áll ott? – faggatta Lancelot is.
– Igen, ez áll ott.
– Ugyan! – legyintett Arthur. – Aki a halálán van, nem vésheti oda, hogy „ááá!...”! csak nyögi.
– Pedig ez van a sziklába vésve – erősködött a barát.
– Lehet, hogy vésőbe diktálta – lamentált Galahad.
– Ne bosszants már! – rázta a fejét a király – Más nem áll ott?
– Nem. Csak: „ááá!...”
– Ááá! – visszhangozta Lancelot, majd Arthur.
– Van egy olyan vár, hogy Camargue – jutott eszébe hirtelen az utóbbinak.
– Igen? – kérdezte Galahad. – Hol?
– Franciaországban.
– Nincs egy San Áa Cornwallban? – vetette fel Lancelot.
– Nem, az Saint Ise – javította ki királya.
– Tényleg – hagyta helyben Galahad.
– Ááá! – üvöltött fel hátul valaki.
– Ááá: innen torokból – javította ki Sir Lancelot.
– Nem – rázta a fejét Bedevir, – Ááá, mint mikor kínos meglepetés ér.
– Én olyankor azt mondom: Á! – vitatkozott Lancelot.
– Gusztus dolga – hagyta rá az előbbi, aztán hátrafordult, s akkor már belőle is a rémület szólt.
Iszonyatos látvány bontakozott ki a barlang félhomályából: egy végenincs fenevad rontott a fáklyák fénykörébe, fején szarvak és tucatnyi szem, szájában nagy, hegyes fogak, zöldes pofájáról undorító nyúlványok lógtak, lábai hatalmas karmokban, teste izmos farokban végződött. Szemeit forgatta, s közben rettenetes szuszogó-szörcsögő hangot hallatott.
– Tudjátok, ki ez? – szólt társaihoz remegő hangon, fennakadt szemekkel Ménár atya, aki ekkor már a csoport innenső szélén állt – Az emberevő szörny, a hírhedt... ááá!...
A fenevad egyetlen mozdulattal felkapta a földről, a következő pillanatban pedig már elégedettén ropogtatta állkapcsai közön a néhai Ménár testvért.
– Meneküljünk! – tört ki a pánik a lovagok soraiban – Gyorsan! Bújjunk el!
Kétségbeesett visszavonulás vette kezdetét koromsötét zugokon, végtelen folyosókon keresztül, hatalmas boltívek alatt, s a szörny – aki náluk sokkal jobban ismerte e pokoli labirintust – mindvégig a nyomukban maradt.
Arthur király és lovagjai már-már feladták a reményt, hogy megmeneküljenek az őket üldöző szörny elől, mikor váratlanul... szívroham ölte meg a rajzoló. Ezzel egy csapásra megszűnt a rajzfilmveszély,

s tovább folytatott a Szent Kehely felkutatása.

* * *

INTERMEZZO

Amint a lovagok elérték a barlang túlsó kijáratát, velük egyidőben a felügyelő és emberei is leereszkedtek a barlang szájához, amit nem sokkal korábban még a vérszomjas nyúl őrzött.

TIZENHATODIK FEJEZET

A Halál Hídja

- Ott van – mutatott előre Galahad, mire Arthur rábólintott:
- A Halál Hídja.
- Ahogy a barlangot elhagyva egy szűk hasadék túlsó végén kiértek a sziklaplatóra, egy keskeny párkányon kellett végigegyensúlyozniuk a feneketlen mélység peremén, melyből földöntúli bugyborékolás és sűrű, bűzös füstköd szállt fel hozzájuk. A túlpartot emiatt inkább csak sejtették, s az átkeléshez mindössze egy bizonytalan állapotú függőhíd állt rendelkezésükre, melynek innenső végén ismerős alak sejtett fel előttük:
- Nézzétek! – intett felé meglepetten Bedevir – Az öreg hapsi a 24. jelenetből! Mit keres ez itt?
- Ő a Halál Hídjának őrizője – mondta Arthur egy olyan ember magabiztosságával, mint aki már olvasta a forgatókönyvet – Minden vándornak feltesz öt kérdést.
- Három kérdést – javította ki Sir Galahad.
- Három kérdést – bólintott kelletlenül a király. – Aki meg tud felelni mind az öt kérdésre...
- Három kérdésre...
- Három kérdésre, az átkelhet a hídon – fejezte be Arthur.
- Jó – szólt valaki hátulról.
- És aki nem tud megfelelni? – aggodalmaskodott Sir Robin.
- Az belezuhan az Örök Kárhozat Szakadékába.
- Azannya! – szólalt meg ismét valaki a csapatból.
- No mostan: ki menjen elsőnek? – tette fel a sarkalatos kérdést Galahad.
- Sir Robin – javasolta mindannyiuk ura és parancsolója.
- Igen? – lepődött meg az említett lovag. Arthur bízatta:
- Bátor Robin, indulj!
- Felség, van egy nagy ötletem – lépett hátra a leleményes, ámde nem annyira bátor lovag – menjen Lancelot elsőnek!
- Megyek én, királyom – csatlakozott a javaslathoz Sir Lancelot – Feldarabolom azt a krampuszt és szétszórom a négy égtáj felé!
- Ne, szó sem lehet róla! – csitította Arthur – Nyughass, nyughass! Te csak felelj meg az öt kérdésre a legjobb tudásod szerint.
- Három kérdésre – szólt csendesen Galahad, a szúzi.
- Háromra a legjobb tudásod szerint – helyesbített a britek királya – Mi majd figyelünk és buzgón imádkozunk.
- Igen, úgy van! – lelkesedett Sir Robin.
- Így lesz, felség! – indult Lancelot a függőhíd felé.
- Szerencsével járj, áldjon Ég! – intett utána elérzékenyülten Arthur király.
- Állj! – emelte fel a kezét a kócos törpe, aki mellest a környék legnagyobb varázslója hírében állt.

Szavaira lángok csaptak ki a mélyből, s fényük vad táncot járt a híd őrének tébolyult szemében – Ki átkelni kíván a Halálnak Hídján, három kérdésre megfeleljen vagy a hídon át nem ereszttem!

– Halljam a három kérdést, Öreg, én nem félek tőlük! – húzta ki magát Sir Lancelot.

– Mondd meg, mi a neved? – kérdezte a mágus már-már alázatosan kedves hangon.

– A nevem Lancelot de genere Camelot.

– Mit keresel, Lancelot?

– Én biz a Szent Kelyhet.

– És végül: mi a kedvenc színed?

– A kék.

– Helyes, átmehetsz – bökött maga mögé a varázsló, a híd feljárata felé. Lancelot zavarodottan köszörülte meg a torkát:

– Hmm, köszönöm, köszönöm.

Aztán – hátra se pillantva – átimbolygott a függőhídon és eltűnt a túlparti ködben.

– Ez is valami? – kiáltott fel Sir Robin hetykén, aki halló- és látótávolságon belülről figyelte az eseményeket. Előrerohant, a többiek a nyomában.

Állj! Ki átkelni kíván a Halálnak Hídján, három kérdésre megfeleljen...

– Jó, jó, jó... – szakította félbe az öreget türelmetlenül mosolyogva a nem annyira bátor Robin, de a varázsló nem hagyta zavartatni magát; arcán gonosz vigyorral befejezte, amit elkezdett.

– ...vagy a hídon át nem ereszttem!

– Halljam a három kérdést, nem félek tőlük! – mosolygott vissza magabiztosan a lovag.

– Mondd meg, mi a neved?

– Sir Robin, a cameloti.

– Mit keresel, lovag?

– Én biz a szent Kelyhet.

– Micsoda Sri Lanka fővárosa?

– Honnan tudjam én azt? – komorult el Robin ábrázata: Aztán felsikoltott, mert valami földöntúli erő kapta fel és mesterien kidolgozott ívben az Örök Kárhozat Szakadékába vetette.

Egy pillanatig tartott mindez, aztán már csak a döbbenet néma csöndje volt velük. Kicsivel később Galahad lépett elő elszántan, összeszorított szájjal.

– Megállj! – parancsolt rá az öreg – Felelj: mi a neved?

– Galahad, a cameloti.

– És mi az, amit keresel?

– Az biz a Szent Kehely – toporgott a lovag kissé megilletődötten a nála jó két fejjel alacsonyabb toprongyos alak előtt.

– És mi a kedvenc színed?

– Barna. Nem, a kék! – kapott észbe Sir Galahad, de akkor már késő volt: a halálfélelem kiáltása hagyta el ajkát, ahogy megállíthatatlanul követte Sir Robint a mélybe. A varázsló gonoszul felkacagott, majd egy intéssel megállította Arthurt, aki fenyegetően lépett elé – Megállj! Felelj: mi a te neved?

– Arthur vagyok, a britek királya.

– És te mit keresel, most arra felelj!

– Én bizony a Szent Kelyhet – válaszolt Arthur kíméletlenül.

– Mennyi egy töketlen fecske maximális repülési sebessége?

– Attól függ: afrikai vagy európai fecskéé?

– Öö... – bizonytalanodott el a mágus. – Azt nem tudom.

A következő pillanatban már ő repült, s vált köddé a szakadék mélyén, Arthur és Bedevir előtt pedig megnyílt az út a túlsó felé. Utóbbi mély tisztelettel a hangjában emelte fel sisakrostélyát és nézett uralkodójára:

– Honnan tudsz ennyit a töketlen fecskékről?

– Egy királynak értenie kell mindenhez – válaszolt a király, miközben átkeltek a Halál hídján.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Csata Helyett...

Kopár vidéken keltek át, ahol csak a Sziklák hasadékaiban élt meg egy-egy csenevész növény, s a szél állandóan szemerklő esőt hozott a közeli tengerpart felől.

– Lancelot! Lancelot! – hívták egyetlen éltben maradt társukat, eleinte bátortalanul, majd egyre hangosabban és türelmetlenebbül. Felváltva óbégattak: hol Arthur, hol Sir Bedevir eresztette ki a hangját, melyet pillanatok alatt messzire sodort a szél. Közben mintha a szférák zenéje szólt volna valahonnan nagyon magasról, nagyon messziről, épp csak annyira, ahogy az egy filmzenétől elvárható.

* * *

INTERMEZZO

Lancelot ebben a pillanatban éppen egy rendőrautónak támaszkodott: keze-lába terpeszben, ahogy csak olyanok szoktak állni, akiket letartóztatáskor megmótoz a rendőrség. A kardja már nem volt nála; megadóan hajtotta le a fejét.

* * *

– Lancelot! Lancelot! – kiáltoztak, inkább már csak megszokásból, szinte már lemondva arról, hogy hűségese társuk nyomára bukkanjanak. Mégis mentek fáradhatatlanul, mintha valami delejes erő vonzotta volna őket egy távoli, láthatatlan cél felé.

Leereszkedtek a völgybe, s egy hatalmas mezőn folytatták útjukat, aztán megint egy gerincre hágtak fel, melyen túl festői látvány tárult a szemük elé: egy végenincs tó terült el alattuk, csendes nyugalomával uralva a tájat, mély felett ekkor a Nap is kisütött, bár a tó felett még sokáig sűrű pára gomolygott.

Ahogy leértek a partra, a ködből egy csónak úszott eljük dagadó vitorlával, üres evezőpadokkal, orrára sárkányfejes faragvánnyal. Bedevir segített Arthurnak beszállni az éppen kétszemélyes vízi-alkalmatosságba, aztán ő maga ült a másik padra, s csupán szelíden kormányozta a sajkát, mert enyhe szellő segítette őket a tó közepe felé.

Aztán hirtelen ott volt előttük; a ködből kisebb sziget bontakozott ki, melyen ott állt egy csodálatos vár, égbenyúló tornyokkal, bevehetetlen, zömök falakkal. Arthur és társa megigézve nézték:

– Áa vára! – szólt a király – Küldetésünk végéhez ért!

Ahogy partot értek, térdre vetették magukat a fűvényen. Arthur kihúzta kardját, a földbe szúrta és arra támaszkodva rebegte:

– Áldassék az Úr! Mindenható Isten, hála legyen néked, hogy elvezérelted lépteinket a Szent Kehely... Nem fejezhette be, mert odafent, falak mögött katapult pendült-csattant, bégetés hallatszott, aztán valami repült...

– Mi az Isten...? – nézett fel méltatlankodva a király, de a következő pillanatban húzta is be a nyakát, mert egy jó kétévesforma birka zuhant rá, fentről pedig felhangzott az a rosszlelkű idegenes akcentus:

– Haha! Piszok disznó angolok! Akiknek üresebb a feje, mint kacsának segge! – gúnyolódott a pimasz francia – Háhá, mi, okos franciák megint túljártunk az eszeteken, hehe!

– Hogy mered jelenléteddel fertőzni e szent helyet? – tápáskodott fel a király.

– Huhu!

– Megparancsolom minden cameloti lovagok nevében: nyisd ki előttünk e vár kapuját, ahová az Úristen maga vezérelt el bennünket!

Felhágtak az erődítmény oldalsó lépcsőjén, ami egy súlyos faajtóhoz vezetett. A francia tovább szitkozódott:

– Kotródjatok innen, részeges ronda disznók vagy a fejetekre eresztek mindent, ami csak kijön belőlem, hehe! Azt hiszitek, csöbe tudtok húzni minket a képmutató pofátokkal és a csúszómászó, nyálkás modorokkal? Legfeljebb a seggünkbe bújhattok, ha szépen megkértek!

Arthur közben – mintha mit sem hallott volna az egészből – türelmetlenül dörömbölt a bronzveretes bejáraton.

– ...Buzeránsok, enyveskezű használtautó-nepperek! – folytatta a francia.

– A mindenható Isten nevében bebocsátást követelünk e megszentelt várba! – ütötte kardja nyelével a súlyos gerendákat. Arthur. A kapu fölötti lőrésen egy szakállas fej kandikált ki és ő folytatta ugyanazon a hányaveti hangon:

– Abban ne is reménykedjete, ágybavizelő! Akkor se nyitok kaput, ha szétloccsan rajta a fejetek és kiömlik a víz belőle. Hagyjátok abba, angol giliszták! Kullancsok! Tetvek!

– Ha nem engedsz be minket – mondta Arthur az ajtónak, fel se nézve a strázsára – Rohammal vesszük be a várat!

– Ha-ha-ha! – nyerített a francia és egy éjjeliedény tartalmát zúdította az alatt állókra.

– Istenre és szent küldetésünkre mondom... – vesztette el türelmét Arthur, ahogy a bűzös matéria utat talált páncélinge alá. Fentről gúnyos nevetés, fegyvercsörgés volt a válasz – Elég volt, betelt a pohár!

– Na ne mondd, még meg találunk ijedni! – hajolt ki magabiztosan a mellvéden a francia, minthogy a király és kísérelője megindult lefelé a lépcsőn – Jobb, ha gyorsan kinyiffantunk benneteket és a golyóitokat felvarrjuk dísznek az udvari bolondunk csörgősipkájára!

– Gyerünk, ne is törődj vele! – mormolta Arthur Bedevirnek, miközben szitkok özöne és mindenféle szemét zúdult rájuk.

– Mi az, máris mentitek a koszos irhátokat? Már tele a nadrág? Pedig még a felét se mondtam meg, amit csinálunk veletek, ha még egyszer idedugjátok azt a redves pofátokat! Pff, hülyék! Hülye angolok! Angol hülyék! Hová mentek, hülyék?

Arthurék közben gyalogszerrel tértek vissza a kiszáradt tómedren át a dombok tövébe. A köd közben széteszlott, a franciák gúnyolódása viszont még ide is elhallatszott. Arthur kétségbeesetten tárta szét kar fiait, mint akinek nem maradt választási lehetősége:

– Itt az ideje, hogy támadjunk, lovag!

– Igenis, felség – bólíntott Sir Bedevir, megigézve a pillanat történelmiségétől.

– Támadáshoz készülj! – intett a kopár dombok felé a britek királya és íme: a dombhajlat mögül sereg bukkant elő, zászlók és lándzsaerdő emelkedett a magasba, dobszóra tömörültek harci alakzatba gyalogosok és lovasok, arcukon elszántsággal vegyes lelkesedés. Katapultokat vontattak az egységek mögé, acélt edzettek, fegyvert kalapáltak a fújtatóval izzított tűzben, sátorponyva durrogott a felerősödött szélben. Aztán nagy csend lett; csak a dobok peregtek a háttérben és a szél süvített.

– Halljátok, franciák! – kiáltott Arthur király a sereg éléről a kősziklaként égnek meredő vár felé. Most valóban fejedelmi látványt nyújtott, még ha koronája kissé csálén is állt a fején – Sok bátor lovagunk kiontott vérével indulunk megbosszulni. Isten nevében addig le nem tesszük a fegyvert, míg mindegyikötöket le nem vágunk és a Szent Kehely vissza nem kerül hozzánk, akiket Isten szerint megillet.

– Rohaam! – kiáltotta aztán pillanatnyi hatásszünet után és a félelmeses brit sereg lezúdult a dombon. Ennek a rohamnak francia ellen nem állhatott és úgy tűnt, a csata kimenetele sem lehet kétséges. Hirtelen rendőrautók érkeztek szirénázva és elállták a csapat útját. A felügyelő kiugrott a kocsijából, de mivel az a rabomobil túloldalán állt meg, jónéhány lépést kellett megtennie ahhoz, hogy farkasszemet nézhessen a megtorpant had tanácstalanul álldogáló vezetőivel.

– Ezek voltak? – mutatott rájuk, s közben a professzor titkárnőjére nézett, aki sárga esőkabátjában akkor kászálódott ki az autóból.

– Igen, ők voltak. Ők azok – válaszolt a nő izgatottan.

– Kelly, gyűjtse be őket! – intett a felügyelő az egyik rendőrtisztnek.

– Ő volt a vezér, megismerem – futott oda Arthurhoz a nő.

– Ez volt a főkolompos, Kelly – tolmácsolta emberének a felügyelő.

– Befelé a rabomobilba! – tuszkolta a jármű hátuljához a királyt Kelly. Arthur némán tűrte, nem tanúsított ellenállást – Tessék szépen besétálni!

– Maga is! – intett a felügyelő Bedevirnek.

– Semmi trükk! – figyelmeztette a lovagot Kelly.

– Mozgás! – sürgette a némiképp ellenkező Sir Bedevirt a felügyelő, aztán Kelly kapta el a karját:

– Befelé, egy-kettő!

Egy másik rendőr megafont emelt a szájához és a dicső brit sereg felé fordult:

– A többi hátrább!

– Hátrább! – kontrázott a felügyelő; itt neki már nem sok dolga maradt.

– Hátra! Tessék hátrább! Hátrább, ha mondom! – biztosította a helyszínt a megafonos rendőr. Aztán észrevette az operatőrt: – Elég, pajtás, elég! – közeledett az események krónikása felé szigorú arccal, majd rátenyerelt az objektívra – Snitt! Ennyi elég!

Így alkonyult be Arthur királynak és a Kerekasztal Lovagjainak, s – főszereplők hiányában – így ér véget itt e halhatatlan történet. Snitt!...

VÉGE

Tartalom

- [GYALOG-GALOPP](#)
- [ELSŐ FEJEZET](#)
- [MÁSODIK FEJEZET](#)
- [HARMADIK FEJEZET](#)
- [NEGYEDIK FEJEZET](#)
- [ÖTÖDIK FEJEZET](#)
- [HATODIK FEJEZET](#)
- [HETEDIK FEJEZET](#)
- [NYOLCADIK FEJEZET](#)
- [KILENCEDIK FEJEZET](#)
- [TIZEDIK FEJEZET](#)
- [TIZENEGYEDIK FEJEZET](#)
- [TIZENKETTEDIK FEJEZET](#)
- [TIZENHARMADIK FEJEZET](#)
- [TIZENEGYEDIK FEJEZET](#)
- [TIZENÖTÖDIK FEJEZET](#)
- [TIZENHATODIK FEJEZET](#)
- [TIZENHETEDIK FEJEZET](#)